

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

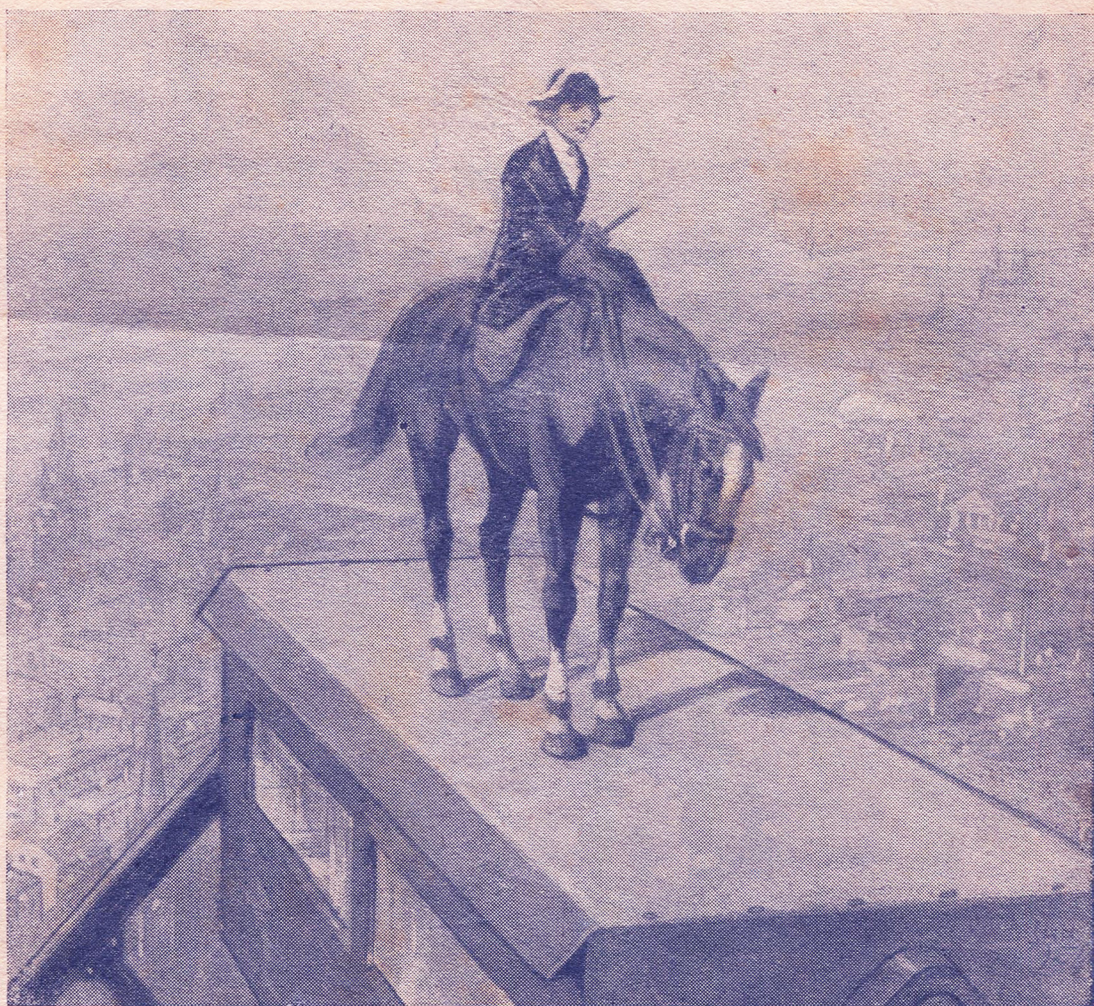

Lord Raffles

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

EEN MILLIOENEN-ERFENIS

Fr. 2. —

Het paard begon onrustig met zijn staart te slaan.

No 1339.

14 November 1939

NIEUWE SERIE

EEN MILLIOENEN-ERFENIS

14 November 1939

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

HET GESTOLEN DOCUMENT.

Op een donkeren avond in het begin van de lente stonden twee mannen met den kraag van hun jassen opgeslagen en den rand van hun grooten hoed diep in de oogen getrokken op den hoek van den Boulevard d'Argenson en de Rue de Chézy, in de Parijsche voorstad Neuilly.

Daar verhieven zich een aantal fraaie villa's, voor het meerendeel toebehoorende aan rijke Parijsche kooplieden, die het wonen in deze bevallige voorstad prefereerden boven het verblijf in Parijs zelve, waar zij hunne zaken hadden.

Op den hoek van de genoemde straten verhief zich een klein, maar sierlijk huis, dat bijna geheel door een niet grooten, maar fraaien tuin omgeven was.

Deze tuin was door een tamelijk hoog, fraai bewerkt hek omgeven.

Eenigszins terzijde van dit huis hadden de beide mannen post gevat.

Zij rookten ieder een sigaret en wisselden van tijd tot tijd fluisterend eenige woorden.

Somtijds wierp een hunner, een zwaar gebouwd man met zwart haar, dat in lange krullen van onder zijn hoed te voorschijn kwam, een blik op zijn horloge.

Hij was blijkbaar ongeduldig en stiet een paar krachtige vloeken uit.

— Waar blijft zij toch, Brisac? fluisterde hij eindelijk, terwijl hij woedend zijn sigaret wegwierp. Het is toch al ruimschoots elf uur. Denkt zij soms, dat zij ons den geheelen nacht hier kan laten blauwbekken?

— Misschien is zij opgehouden, Rondel! antwoordde de kleinste van het tweetal.

— Maar men wordt niet opgehouden, als

men in dienst is van het opperhoofd der „Raven”, hernam de andere op fluisterenden toon, nadat hij een spiedenden blik in het rond had geworpen.

— Maar misschien laat de paardrijdster haar niet gaan! Wellicht is zij nog voornemens de villa te verlaten! hernam Brisac.

— Onzin, bromde Rondel ongeduldig. Wie verlaat er om elf uur zijn villa nog. Ik hoop niet, dat Odette zich verbeeldt, dat wij haar voor ons plezier als kamenier bij Leda Sarati, de beroemde schoolrijdster, hebben geplaatst, want dan zou zij zich deerlijk vergissen. Zij moet de handen uit de mouwen steken, anders zullen wij haar door een ander vervangen. En dan ontgaat haar de premie!

Juist toen Rondel deze woorden gezegd had, werd de voordeur van de villa zachtjes geopend.

Op de stoep verscheen een jonge vrouw, die even onderzoekend om zich heen keek en toen snel langs het tuinpad naar het zwaar vergulde hek liep.

Zij was als kamenier gekleed, in een coquette, zwarte japon en een sierlijk zwart kanten mutsje op de weelderige rosblonde haren.

Snel opende zij het hek en sloeg den weg naar het Rond Point in, aan het einde van den Boulevard d'Inkerman.

In het voorbijgaan had zij den twee wachtenden mannen een snellen blik toegeworpen.

Dezen volgden haar op eenigen afstand.

Pas in het midden van het groote plein haalden zij de jonge vrouw in.

— Welnu? vroeg Rondel kortaf.

— Nog niets, chef! antwoordde de jonge vrouw.

Rondel uitte een gesmoorden vloek en greep de jonge vrouw ruw bij den arm.

— Ik zal jou eens wat zeggen, Odette, siste hij tusschen de tanden. Je werk bevalt mij niet! Je bent nu al veertien dagen, voorzien van de prachtigste nagemaakte getuigschriften, die men zich denken kan, in het huis van Leda Sarati. Wij weten allen, dat zij een stel zeer schoone juweelen bezit en ik behoef je zeker niet nogmaals te herhalen, dat ik die steenen tot iederen prijs in mijn bezit wil hebben!

— Ik weet het, chef! antwoordde de jonge vrouw met bevende stem.

— Welnu, dan zal je mij wel eens willen vertellen, hoe het komt, dat je nog altijd niet hebt kunnen ontdekken, waar deze diamanten liggen opgeborgen.

Rondel keek bij deze woorden de jonge vrouw doorborend met zijn gitzwarte oogen aan.

— Ik verzeker u, dat ik genoeg mijn best heb gedaan! antwoordde Odette. Steeds als zij met de diamanten thuis kwam, heb ik goed acht gegeven, waar zij ze wegbergde, maar altijd werd ik weggezonden, nog vóór zij ze zelfs had afgedaan!

— Bestaan er dan geen sleutelgaten meer? vroeg Rondel.

— Die zijn er zeker! Maar zij zijn alle aan den binnenkant voorzien van een klein, beweegbaar koperen plaatje.

De chef van de internationale bende der „Raven” mompelde nogmaals eenige vloeken en zeide toen:

— Kunt gij dan nooit eens onverwachts binnenkomen, als zij gekleed voor een schouwburg of een soirée is?

— Dat gaat niet, want ik heb streng bevel gekregen om behoorlijk te kloppen. Wil je dan, Rondel, dat ik gevaar loop op staanden voet te worden weggezonden, zoodat het geheele plan in duigen zou vallen?

Rondel scheen even na te denken en zeide toen:

— Nu, goed! Ik zal je nog een week tijd geven. Maar heb je in dien tijd de geheime bewaarplaats van de diamanten niet weten te ontdekken, op welke manier dan ook, dan zal ik er Yvonne op af sturen, in wier schrandereid ik meer vertrouwen stel!

Maar nu was de jonge vrouw in haar eer getast.

Zij richtte zich op en zeide op trotschen toon:

— Ik zou liever alles wagen, eer ik dat toeliet, Rondel!

— Nu, dat zal slechts van jezelf afhangen! Ga nu maar gauw weder terug, vóór ze je mist!

Ze wilde zich verwijderen, toen de man vroeg:

— Kom je wel eens in de buurt van haar schrijftafel?

— O, ja! antwoordde Odette lachend.

— Heb je daar nooit iets op gevonden, dat de moeite van het lezen waard was?

— Neen, volstrekt niet!

— Ik hoop toch, dat je in staat bent om een brief open te maken en weer goed te sluiten?

— Natuurlijk kan ik dat! riep Odette uit, in haar zwak getast.

— Nu, ga dan maar heen, en beter succes dan tot dusverre.

Met een snellen handdruk nam Odette afscheid van de beide bandieten.

Zij liep zoo vlug zij kon weder terug naar de villa en trad binnen.

Maar vóór zij de deur sloot, wierp zij nog eens een blik achter zich.

Juist kwam de postbeambte de stoep van de kleine villa op.

De man zocht even in zijn tasch en zeide met een lachje:

— Je bespaart mij de moeite van het bellen, meisjelief. Ik heb een stuk, waarvoor geteekend moet worden.

— Maar mevrouw is al naar bed! zeide Odette haastig.

De brievenbesteller bromde wat in zich zelf en zeide toen:

— Ik heb weinig lust, dit stuk weer naar het postkantoor terug te brengen. Ik ben vermoeid en ik woon een heel eind uit de buurt!

— Nu, dan zal ik het wel even afteekenen, zeide de gewaande kamenier snel.

Nog even scheen de brievenbesteller te aarzelen, maar toen overhandigde hij Odette het register, en duwde haar, nadat zij geteekend had, een groote verzegelde enveloppe in de hand.

Blijkbaar opgelucht, dat hij het stuk kwijt was, ging de beambte verder.

Bij het licht van de electrische lantaarn bekeek Odette het adres van den brief.

Het was in het Engelsch geschreven, een taal, die de jonge vrouw uitnemend kende, en gericht aan Signora Leda Sarati, schoolrijdster, Boulevard d'Argenson te Neuilly. De brief was te Boston gestempeld.

De jonge vrouw wierp een schuwen blik om zich heen en liet toen met een bliksemsnel gebaar de enveloppe in den zak van haar boezelaar verdwijnen.

Op dat oogenblik klonk er een helder geluid van een electrische schel door het huis.

Odette snelde een breede trap op, die met een donkerrooden looper was belegd, en trad op de eerste verdieping, na te hebben aangeklopt, een fraai gemeubeld boudoir binnen.

Leda Sarati, de beroemde schoolrijdster, zat vóór een kleine schrijftafel, bezig met het schrijven van een brief.

Zij was een zeer schoone vrouw van omstreeks zeven en twintig jaar, met prachtig schitterende oogen, van een diep zwarte kleur en dikke, zwaar neerhangende lokken, zoo zwart als ebbenhout, en die een klassiek gevormd gelaat omgaven.

De schoolrijdster keek op, toen de kamenier binnentrad.

— Ik ben blij, dat je nog niet naar bed bent gegaan! zeide zij vriendelijk. Wil je nog even een boodschap voor mij doen?

— Zeker, Madame! antwoordde de gewaande kamenier, op onderdanigen toon.

— Ik wilde, dat je dezen brief nog even postte.
Zij beëindigde den brief, vouwde hem op, deed hem in een enveloppe en schreef er het adres op.

— Ziedaar! zeide zij. Maak maar voort, dan kan je je daarna ter ruste begeben!

— Moet ik mevrouw dan niet bij het ontkleeden behulpzaam zijn? vroeg Odette.

— Dat is niet noodig! Integendeel, je moet mij helpen aankleeden, want ik denk aanstonds nog uit te gaan.

— Wil mevrouw de villa nog verlaten? riep Odette verwonderd uit.

— Ja, de directeur van het circus Bostock geeft een partij, waarop hij zijn geheele personeel, en ook sommige zijner voormalige sujetten heeft uitgenoodigd, die toevallig te Parijs vertoeven en daaronder behoor ik ook, zooals je weet!

— Komt mevrouw laat terug?

— Dat weet ik niet, Odette, maar het zal wel niet later dan drie uur worden! Je bent toch niet bang?

— Waarom zou ik bang zijn, Madame? De oude Henri blijft toch zeker hier?

— Neen, die moet mij juist vergezellen! En mij weder naar huis terug geleiden!

De jonge vrouw moest zich snel omkeeren, om de schittering van zegepraal in haar donkere oogen te verbergen.

Toen hernam zij kalm:

— Ik ben volstrekt niet bevreesd, Mevrouw! Zoo afgelegen is de buurt hier niet en een politie-posthuis is dicht in de buurt.

— Nu, breng dan maar snel den brief weg en kom terug, om mij te helpen!

Odette ijlde heen en liet den brief in de bus glijden, maar niet dan nadat zij een blik op het adres had geworpen.

De brief was gericht aan een bekenden Parijschen stalhouder.

Odette snelde weder terug, maar al weder kwam zij te laat — want toen zij het boudoir van haar meesteres binnentrad, lag het fraaie diamanten collier reeds op een kleine tafel gereed.

De jonge vrouw bedwong een beweging van spijt en hielp haar meesteres zoo vlug en handig met aankleeden, dat deze een half uur later de villa kon verlaten.

Odette ging vóór een der ramen staan en zag de prachtige auto weggrijden met den ouden bediende van de paardrijdster, Henri, naast den chauffeur op den bok.

Nauwelijks was het achterlicht van de auto verdwenen, of Odette ijlde naar haar kamertje, sloot zorgvuldig de deur, zette een klein keteltje water op een spiritustoestel en begon een groot mes in de gasvlam te warmen.

Zoodra het water kookte, weekte zij den omslag van de enveloppe met zorg los, stak het verwarmde mes met de grootste zorg onder het lakzegel, en het volgende oogenblik was de brief geopend.

Odette haalde den brief uit de enveloppe.

Haar oogen vlogen over het papier.

En naarmate zij las, begonnen haar oogen koortsachtig te schitteren.

— Als dat mogelijk ware, riep zij halfluid uit, dat zou een onderneming zijn, zooals Rondel er nog nooit een op touw heeft gezet! Wat zou Yvonne, die valsche kat, woedend zijn, als ik dit aan Rondel liet zien.

Zij dacht even na, stak enveloppe en brief zorgvuldig in haar jacket, snelde de trap af, en ging het boudoir van haar meesteres binnen.

Dadelijk trad zij op de tafel toe, waar de telefoon stond en nam den hoorn van den haak.

HOOFDSTUK II.

EEN LEVENSGEVAARLIJKE TOER.

Omstreeks denzelfden tijd zaten John Raffles en Charles Brand, zijn trouwe vriend, in de leeskamer van de prachtige villa, welke de Groote Onbekende sinds lange jaren in de Cromwell-street bewoonde.

Sedert jaren kenden hem de rijke Londenaren niet anders dan Lord William Aberdeen, den grooten Engelschen philanthroop, en zoo voortreffelijk, had Raffles zijn rol weten te spelen, dat zelfs Baxter, de hoofd-inspecteur van Scotland Yard, die er trotsch op was, dat zijne Lordschap tot zijn vrienden mocht rekenen, geen oogenblik op het denkbeeld zou zijn gekomen, dat zich onder het mom van den afgemeten, trotschen lord, niemand anders verborg dan de man, dien hij reeds ettelijke jaren tever-

geefs achtervolgde.

De Groote Onbekende had een geopenden brief in de hand en, terwijl hij dien las, gleed er een onmerkbaar glimlach over zijn gelaat.

— Heb je aangenaam nieuws ontvangen, als ik vragen mag, Edward? vroeg zijn vriend, Charles Brand.

— Hoe vraag je dat zoo?

— Wel, ik zie een glimlach op je gelaat en daarmee ben je niet zoo gul!

— Dat komt, omdat dit schrijven mij herinnert aan een aangenamen tijd, toen ik lange maanden achtereen in Parijs vertoefde. Ik maakte daar kennis met een zeer intelligente, edele vrouw, die tot den adel behoorde, maar door allerlei noodlottige omstandigheden in

kommervolle omstandigheden was geraakt.

Menig ander zou in haar geval het hoofd hebben laten hangen of een dwazen stap hebben begaan, of misschien wel een koophuwelijk hebben gesloten met een ouden, rijken heer, maar Leda Sarati, zooals zij zich naderhand is gaan noemen, was van een ander hout gesneden. Toen zij nog rijk was, reed zij voor haar genoeg paard en toen de armoede haar aangrijsde, deed zij het, om er haar brood mede te verdienen! En ik kan je de verzekering geven, dat de circus-directeuren letterlijk om haar vuchten, want ik heb slechts zeer weinig paardrijdsters gekend, die zulk een gratie en zulk een schoonheid en zulk een meesterschap over het paard bezaten. Het leek waarlijk wel of ros en amazone één waren geworden! Het edele dier gehoorzaamde aan haar minste wenken en toch was het volstrekt niet te zien, dat haar dit eenige moeite kostte.

— En — is die brief van die dame, waarover je met zulk een ongewone geestdrift spreekt?

Raffles keek zijn vriend met zijn heldere, grijze oogen een oogenblik aan en zeide toen op ernstigen toon:

— Ik spreek over haar met de geestdrift, waarmede men over een goeden vriend spreekt! Wees zoo goed, er vooral niets anders achter te zoeken, beste Charles.

Deze kleurde en stak zijn vriend de hand toe.

— Vergeef het mij! zeide hij. Ik vergeet nog maar al te dikwijls, dat jij niet de man bent, aan wien dergelijke flauwiteiten besteed zijn! Maar zeg mij eens — mag men weten, wat zij je mededeelt?

— Het is volstrekt geen geheim! ze de Raffles. Dat wil zeggen — voor jou is het geen geheim! Maar anderen hebben er voorloopig volstrekt niets mede te maken.

— Je maakt mij nieuwsgierig!

— Luister dan! Het zien van het groote wiel te Parijs heeft haar op een denkbeeld gebracht, wat alleen in den stoutmoedigen geest van die vrouw kon opkomen. Zij is namelijk niets meer of minder voornemens dan te paard, staande op het dak van een der wagons van dat wiel, een geheele omwenteling van het rad mede te maken!

Charles slaakte een kreet van schrik.

— Maar dat is immers onmogelijk! riep hij uit. Dat is krankzinnigenwerk. Geen enkel paard zou zoo goed te dresseeren zijn, dat het onbeweeglijk boven op het dak van zoo'n waggon bleef staan.

— Zij zegt het tegendeel! antwoordde Raffles glimlachend. Zij schrijft nu, dat een van haar paarden haar zoo in alles onderworpen is, dat zij met dat dier het waagstuk durft bestaan. Het is een groote vos ruin, niet zoo heel jong meer, maar toch nog een statig, schoon dier!

Charles schudde het hoofd.

— Ik kan het mij nog altijd niet begrijpen! zeide hij. Als ik mij niet vergis, is het beroemde groote wiel, dat is overgebleven van de werelt-tentoonstelling van 1893, honderd twintig meter in doorsnede!

— Zoo is het ook! antwoordde Raffles. Wanneer een der waggons zich in den hoogsten stand bevindt, dan bevindt het dak daarvan zich op een hoogte van honderd twintig meter boven den grond.

— En wil zij dat doen, zonder dat het paard vastgehouden wordt?

— Ja! Niemand mag het dier vasthouden! Zij zal het dier tegen een flauwe helling opsturen en zoo het dak bereiken. Onmiddellijk daarna wordt het wiel in beweging gebracht. Zoodra het geheel bovenaan is, wordt het enkele minuten stopgezet en dan begint de nederdaling aan de andere zijde.

— Hoor eens! Dat zouden zelfs weinig mannen durven! riep Charles vol bewondering uit.

— Het gaat om een weddenschap! zeide Raffles glimlachend. Weliswaar een weddenschap, die haar 100000 francs kan opleveren!

— 100000 francs? En wil zij voor dat bagatel het gevaar loopen den nek te breken?

— Niet voor alle menschen is honderduizend francs een bagatel, beste Charles, zeide Raffles op ernstigen toon. En vergeet niet, dat zij een lief, klein ventje heeft, waarvoor zij werkt en zwoegt.

— En — denkt zij, dat het gaan zal?

— Zij is tenminste vol hoop! Zij heeft den vosruin al geleerd een kwartier achter elkaar doodstil op dezelfde plek te staan, zonder zelfs met den staart te zwaaien of het hoofd te bewegen! Het is nu natuurlijk maar de vraag, of het dier dat ook zal doen, als het op honderd twintig meter hoogte is!

— En een tweede vraag is, of het dier wel tegen de duizeligheid bestand zal zijn!

— Nu, wij zullen wel zien! antwoordde Raffles kalm.

— Wat bedoel je daarmee?

— Niets anders, dan dat wij naar Parijs gaan! Ik wil bij dat ongehoorde waagstuk tegenwoordig zijn!

— Dus je neemt mij mede? riep Charles verheugd uit.

— Ja, wij zullen nu eens op ons gemak van een toer door Frankrijk profiteeren, want wij nemen de auto en Henderson, den chauffeur, mede.

— Wanneer denk je op reis te gaan?

— Nu, er is geen haast mede. Morgen zullen wij onze koffers gaan pakken.

— Heb je Leda Sarati van je reisplan op de hoogte gebracht?

— Neen, ik wil haar verrassen.

— In welke kwaliteit kent ze je?

— In die van Lord William Aberdeen!

De Groote Onbekende stond op en begaf zich naar het raam, om een blik over het prachtige park te werpen, dat zich achter de villa uitstreckte.

Hij had den brief open op tafel laten liggen en Charles wierp er onwillekeurig een blik in.

De eerste woorden, die zijn oog troffen,

waren: „en ik dank U nogmaals, al is het reeds jaren geleden, voor Uw edelmoedige gift, die mij in staat stelde mij een paar volbloed rijpaarden aan te schaffen.”

— Ik had het moeten weten! mompelde de jonge man in zich zelf. Natuurlijk heeft hij weer eens een weldaad bewezen, waarover hij niet wil hooren spreken. Wat een wonderlijke kerel is het toch!

Juist op dat oogenblik keerde Raffles zich weder om.

Charles trad op hem toe en vroeg:

— Zeide je me zooeven niet, dat Leda Sarati een zoontje had?

— Ja, een jongen van een jaar of drie!

— Dat wordt dus een graafje of een baronnetje?

— Noch het een, noch het ander! antwoordde Raffles kort. Leda is met een burgerman getrouwd geweest!

— Is hij dood?

— Ja, in Amerika bij een spoorwegongeluk om het leven gekomen, juist even nadat haar kind geboren was.

— Ontzettend! En was zij toen reeds als paardrijdster opgetreden?

— Ja, zij maakte toen juist een kunstreis met haar man door Amerika! Juist haar huwelijk met hem was de oorzaak, dat rijke familieleden haar niet wilden helpen. Zij stelden als voorwaarde, dat zij zich onmiddellijk van dien „indringer”, zooals zij het noemden, zou laten scheiden. Als je haar kende, zooals ik, zou je ook onmiddellijk begrepen hebben, dat zij deze transactie vol minachting van de hand wees.

— Ik begin het te begrijpen! zeide Charles zacht. Is zij lang in Amerika gebleven?

— Een vol jaar, omdat zij met het nog zoo jonge kind den oceaan niet durfde oversteken, en trouwens, men was daar zoo verzot op de schoone en moedige paardrijdster, dat zij telkens nieuwe engagementen kreeg.

— Heb je dat kind gezien?

— Neen, ik heb haar niet gezien, sedert zij naar Amerika vertrok.

— Maar je bent toch in briefwisseling met haar gebleven?

— Zij schreef mij nu en dan, omdat zij wist, dat ik belang stelde in haar loopbaan.

— Je zult mij met haar in kennis brengen, zoodra wij te Parijs zijn?

— Ik verlang niets liever! Je zult dan een buitengewone vrouw leeren kennen, die niet gearzeld heeft den strijd met het leven aan te binden, liever dan afhankelijk te zijn van een troep egoïstische, rijke adellijke familieleden, die haar toch niets anders dan het genadebrood zouden hebben laten eten! Want die „smet door haar huwelijk met een burgerman” is natuurlijk niet meer uit te wisschen, tenzij Leda alsnog met een adellijk heer in den echt treedt. Dat is niet geheel onmogelijk — maar waarschijnlijk is het niet!

De beide vrienden praatten nog eenigen tijd door en daarna werd aan Henderson, den chauffeur, last gegeven, om alles voor de reis van den volgenden dag in gereedheid te brengen.

Raffles besprak telefonisch plaatsen aan boord van een der Kanaalbooten en dienzelfden avond waren alle maatregelen getroffen.

HOOFDSTUK III.

DE BRIEF UIT AMERIKA.

Zoodra Odette den hoorn van den haak had genomen, liet zij zich in verbinding stellen met een klein café op Montmartre, waar zij wist, dat Rondel vaak zijn avonden doorbracht, als er niet voor een grooten slag gewerkt moest worden.

Haar gelaat met de onrustige, donkere oogen had een kleur van opwinding, toen zij de stem van het bendehoofd vernam.

— Ben je daar, Rondel? Kom onmiddellijk met een auto naar het café van Luquet, aan de Place de l'Alma. Ik heb groot nieuws! Ik zal zelf met een auto daarheen rijden! Maar haast je, want ik moet vóór half drie weer binnenshuis zijn! Je zult over je kleine Odette tevreden zijn!

Zij hing den hoorn weder aan den haak, snelde naar haar kamer terug, trok een wijden mantel over haar donkere japon aan, zette een kleinen viltten hoed op en verliet haastig

de villa.

Zij riep de eerste de beste huur-auto aan en gaf den chauffeur het adres van het kleine café van Luquet op.

Binnen een half uur had zij het koffiehuis bereikt.

Zij betaalde den chauffeur en zond den man weg.

Het kleine café was tamelijk vol, maar de caféhouder, die haar scheen te kennen en dien zij een snellen wenk had gegeven, bracht haar naar een klein opkamertje, dat geheel verlaten was.

Hij zette een glas absinth vóór haar neder en keek haar doordringend aan.

— Zaken? vroeg hij kortaf.

— Misschien! antwoordde Odette, niet minder kort.

— Wacht je iemand?

— Rondel moet komen! Hij is dadelijk hier!

De caféhouder vertrok.

Odette moest nog tien minuten wachten, vóór Rondel binnentrad.

Dadelijk wierp de chef van de bende der „Raven” zijn hoed op een stoel en greep de jonge vrouw bij den arm.

— Je hebt dus de schuilplaats van de diamanten ontdekt? vroeg hij in heesch fluisterenden toon.

— Neen! antwoordde Odette, terwijl zij een cigaret uit den koker van Rondel nam, dien deze juist uit zijn zak had gehaald.

Het bendehoofd fronste de wenkbrauwen.

— Neen, zeg je? fluisterde hij, en je durft mij hier laten komen?

— Ik heb iets beters ontdekt.

— Iets beters? Vooruit er mede!

— Hoeveel denk je, dat die diamanten waard zouden zijn? vroeg Odette, terwijl zij dikke rookwolken uitblies.

— Honderd duizend francs op zijn minst! Maar waarom vraag je dat? riep Rondel ongeduldig uit.

— Omdat je dan dat bagatel gerust kunt laten loopen, daar ik een betere zaak voor je heb!

— Wat bedoel je? Spreek toch duidelijker!

— Ik kan je aan vier miljoen dollar helpen!

Rondel wankelde achteruit, alsof hij met een zware vuist op het hoofd was geslagen.

Zijn zwarte oogen puilden bijna uit zijn hoofd en zijn sigaret viel uit zijn sidderende vingers.

— Vier miljoen dollars, stamelde hij.

— Geen centime minder!

— Houd je me voor den gek, meisje? riep hij uit, terwijl hij zich met een grooten, rooden zakdoek over het gelaat wreef.

— Ik denk er niet aan! antwoordde Odette kalm.

— En hoe zou dat in zijn werk moeten gaan?

— Je hebt ze maar eenvoudig in ontvangst te nemen! Zie hier!

Odette had den brief met den grooten, rooden zegel te voorschijn gehaald en stak hem nu aan het bendehoofd toe.

Deze griste het document haastig uit haar handen, haalde het uit de enveloppe en las het haastig door.

Van tijd tot tijd moest hij ophouden, om weer van voren af aan te beginnen, zoozeer scheen de lezing van dezen brief hem aan te grijpen.

Toen hij gereed was, liet hij zich op een stoel neervallen en zeide op heeschen toon:

— Er is mij in mijn leven al veel overkomen, maar ik kan gerust verklaren, dat dit het top-punt is!

— Nietwaar? vroeg Odette op zegevierenden toon. Ben je nu nog voornemens Yvonne in mijn plaats te zenden en moet ik nog onderzoek doen naar de plek, waar de juweelen geborgen zijn?

— Wat de juweelen betreft die kunnen naar de maan loopen en wat Yvonne aangaat,

zij behoeft je niet te vervangen, omdat je de schoone paardrijdster verlaat.

— Maar dat gaat toch niet zoo eensklaps!

— Het moet gaan! Wij kunnen er gemakkelijk iets op vinden. Zoodra je terugkomt, houd je je ziek en je verzoekt den nacht bij je zoogenaamde ouders te mogen doorbrengen, omdat je vreest, dat het wel spoediger erger zal worden. Je kunt genoeg komediespelen, om die rol te vervullen.

— En als ik morgen niet terug kom?

— Dan komt een „broer” van je met de boodschap, dat je toestand erger is geworden en dat je voorloopig niet kunt komen. Hij komt dan meteen je goed weghalen.

— Maar zal zij geen achterdocht koesteren?

— Waarom zou zij dat? Je hebt haar immers trouw en eerlijk gediend! Je hebt geen centime bij haar ontvreemd, en ze was zeer tevreden over je als kamenier. Ik ben zeker, dat ze je nog een goede fooi op den koop toe geeft!

De bandiet raadpleegde een kleine klok, die in het vertrek hing, en vervolgde:

— Maak nu maar gauw, dat je wekomt, zoodat je thuis bent, als Leda Sarati terugkeert. Anders zou de geheele zaak in de war loopen. Ik reken er op, dat je vannacht om vier uur op zijn laatst naar onze gewone verzamelplaats komt. Wij moeten aanstonds onze plannen beramen.

De jonge vrouw, zeer verheugd over den vriendelijken toon, dien het bendehoofd thans tegen haar aansloeg, en over het vooruitzicht haar mededingster Yvonne te hebben overwonnen, stond op, drukte Rondel de hand en verliet snel het achterkamertje en het café.

Een huur-auto bracht haar zoo snel de wagen wilde loopen, weder naar de villa in Neuilly terug.

Daar zij een sleutel had, kostte het haar weinig moeite weder binnen te komen.

Intusschen had Rondel den brief, waarvan de lezing hem zoozeer beroerd had, zorgvuldig in den binnenzak van zijn jas verborgen, zijn hoed gegrepen en op zijn beurt het wijnhuis verlaten.

Hij wierp een blik om zich heen en scheen even in gedachten verzonken.

— Het is het beste, dat ik eerst Brisac waarschuw! mompelde hij in zich zelf. Hij kan dan de anderen bijeenroepen, voor zoover ik hen noodig heb.

Rondel trad een grooten sigarenwinkel binnen, kocht eenige sigaren en vroeg verlof te mogen telefoneeren.

Hij stelde zich in verbinding met Brisac, die in het kleine wijnhuis in Montmartre nog steeds op zijn terugkomst zou zitten wachten, en gelastte hem „de vier vrienden van het kaartclubje” uit te noodigen!

Daarop hing hij het toestel weder aan den haak, verliet den winkel en riep een auto aan.

De chauffeur keek eerst eenigszins bedenkelijk bij het hooren van den naam van de straat,

waarheen hij zijn reiziger moest brengen, maar de belofte van een goede fooi deed hem over alle bezwaren heenstappen.

De auto volgde de Seine-kade tot aan de Place de l'Obélisque, sloeg de Rue Royale in, zwenkte bij de prachtige Madeleine-kerk rechts af en volgde de groote Boulevards tot aan de Place de la République.

Vervolgens reed de auto in steeds onverminderde vaart langs de Quai de Falmi, totdat de Boulevard de la Villette bereikt was.

Na bijna een uur te hebben gereden, hield de auto stil op den hoek van de Rue de Flandre en de Rue de l'Argonne, dat wil zeggen op een punt, waar de wereldstad in het Noord-Oosten eindigt, niet ver van de Porte St. Denis, en in het hartje van die beruchte buurt, waar de misdaad woont.

Rondel stapte uit, betaalde den chauffeur het verschuldigde bedrag en een flinke fooi, en sloeg nu de Rue de l'Argonne in, tot dicht bij de beestenmarkt, waar hij stilhield voor een onooglijk klein wijnhuis, dat ieder oogenblik dreigde in te storten, en dat er verre van vrouwenwekkend uitzag.

Rondel trad er binnen.

De gelagkamer was bijna geheel gevuld met die soort van nachtvogels, voor het meeren-deel hoogstgevaarlijke individuen, die niet voor een moord terugdeinzen, waaraan de Parijzenaars den naam van Apachen hebben gegeven.

Rondel antwoordde met een paar ruwe aardigheden op de welkomstwoorden, die hem hier en daar werden toegeroepen, maar schreed, zonder zich bij iemand op te houden, dwars door het kleine, laaggezolderde zaaltje, naar een deur, naast het buffet.

De waard, een reus, met een buitengewoon gemeen gelaat en vuurrood haar, nam zelfs geen notitie van den bezoeker.

Een klein hoofdknikje was het eenige teeken, dat hij Rondel herkend had.

Deze ging de deur door, liep een smalle, donkere gang ten einde, opende nogmaals een glazen deur, en bevond zich nu op een kleine, smerige binnenplaats.

Hij stak haar over en bereikte nu een soort overdekten doorgang, waar een tastbare duisternis heerschte.

Ronde scheen hier echter goed den weg te kennen, want hij had na eenig tasten langs den vochtigen muur een smalle, lage deur bereikt, waarop hij eenige malen op eigenaardige wijze klopte.

Er verstreken eenige oogenblikken, alvorens een gedempte stem aan de andere zijde van de deur vroeg:

— Wie is daar?

— De chef!

— Rondel zelf? Nu, geef het wachtwoord! Ik kan niet te voorzichtig zijn.

— Dolk en strop.

— Het is in orde! Ik zal je de deur openen!

Nu werd het geluid van ijzerwerk vernomen,

dat rammelend langs de deur bewogen werd, en dat blijkbaar afkomstig was van een paar stevige bouten, die dwars over de deur bevestigd waren.

Deze draaide op haar hengsels en Rondel trad een klein vertrek binnen, waar zich als eenig meubel een gemakkelijke stoel bevond, blijkbaar bestemd voor den deurwachter.

— Zijn wij er al, Mollusque? vroeg Rondel aan den man, die de deur geopend had en die zijn bijnaam van „het weekdier” blijkbaar te danken had aan zijn klein, maar zeer omvangrijk lichaam en de weeke, slappe uitdrukking van zijn gelaat.

— Ja, chef, de jongens zijn al beneden en wachten vol nieuwsgierigheid naar wat gij hen hebt mede te deelen!

Rondel begreep, dat de mannen die hij besteld had, waarschijnlijk door een toeval naar het wijnhuis waren gebracht, waar zijn rechterhand Brisac wachtte en de afstand van Montmartre tot la Villette bedroeg met een auto ternauwernood een half uur.

— Sluit de deur maar weder en geef goed acht, dat wij niet gestoord worden, beval hij het „Weekdier”.

Mollusque ging gehoorzaam en vroeg toen:

— Komt er niemand meer?

— Ja, Odette zal aanstonds wel verschijnen.

— Zij weet het wachtwoord toch?

— Ik heb het haar vanavond opgegeven!

— Dan is alles in orde, en dan kan ik tenminste weer gaan slapen! bromde Mollusque, voor wien het slapen blijkbaar een der aangenaamste ontspanningen was.

Rondel was intusschen op een tweede deur toegetreden, opende deze en bevond zich nu in een smalle, donkere gang.

Hij haalde zijn zaklantaarn te voorschijn en nu was de gang tamelijk helder verlicht door het kleine electrische lampje.

De gang had blijkbaar geen uitgang.

Aan het uiteinde bevond zich een deur, maar deze stond open en leidde naar een vertrek met twee ramen, die op het Kanaal van St. Denis uitzagen, en op de smalle kade de la Gironne.

Rondel liet dit vertrek echter voor wat het was, maar schoof den drempel van den deur niet zonder moeite eenigszins terzijde, waardoor een zware koperen ring zichtbaar werd.

Het bende hoofd trok aan dezen ring en dadelijk opende zich aan het einde van de gang een klein luik, hetwelk het bovineinde van een steile trap verborg.

Rondel begon deze trap af te dalen, trok daarna het luik boven zich toe en vervolgde zijn weg tot hij een tamelijk ruimen kelder bereikte, waar een tweede schildwacht hem staande hield.

Daar het hier echter tamelijk licht was, vanwege de twee petroleumlampen, die aan de zoldering hingen, herkende de man het hoofd onmiddellijk.

Rondel opende een zware eikenhouten deur, nadat hij zijn komst had aangemeld en men van binnen de deur ontgrendeld had en bevond zich nu in het hol van de bende der „Raven”.

Dit vertrek was door middel van electrisch licht helder verlicht.

Er stond een groote tafel in het midden en eenige kleine tafels aan den wand.

In een hoek stond een vat, blijkbaar met een of anderen sterken drank gevuld en daarnaast een groote syphon bier.

De bandieten waren blijkbaar gewend zich telkens te bedienen.

Aan de tafel zaten Brisac, met wien men reeds heeft kennis gemaakt en drie andere mannen, van wie men op het eerste gezicht geenszins zou hebben geloofd, dat zij tot de bende van Rondel behoorden.

Een hunner, een man met reeds grijzend haar, en zeker vijftig jaar oud, zag er uit als een fatsoenlijk bankier, de tweede was een jonge man met een zeer knap gelaat, die deswege ook den bijnaam van „Apollo” had ontvangen.

Hij kon nauwelijks dertig jaar zijn.

De derde eindelijk zag eruit als een van die geblaseerde schatrijke jongelui, die hun geld en hun gezondheid vermorsen in de geheime speelholten der wereldstad, op het promenoir der Folies Bergères, in de Moulin Rouge, in „Le Rat Mort” en andere nachtelijke gelegenheden.

Ofschoon hij nauwelijks veel ouder kon zijn dan zijn jonge metgezel, was er bijna geen spoor van haargroei meer op zijn hoofd te bekennen.

Integendeel zijn schedel glom als een spiegel. Aan deze omstandigheid had de jonge man waarschijnlijk den bijnaam van het „Paaschei” te danken.

Inderdaad heette de man met het eerwaardig uiterlijk Charcot, „Apollo” heette Blondin en het „Paaschei” stond in de registers van den burgerlijken stand als Monestier.

Alle drie deze heeren waren in een zeer sierlijk avondtoilet gekleed.

Hunne hooge hoeden stonden naast hen op tafel!

Zij leunden alle drie zwijgend achterover en hadden het vertrek reeds voor een deel gevuld met den rook van hun fijne sigaret.

Zoodra Rondel binnentrad, stonden allen eerbiedig op en bogen voor het gevreesde opperhoofd.

Rondel wierp een blik in het rond en nam plaats in een grooten stoel aan het eind van de tafel, nadat hij zich van hoed en jas ontdaan had.

Hij keek zijn onderdanen één voor één met zijn schitterende, zwarte oogen doordringend

aan en wreef zich toen vroolijk in de handen.

— Aha! riep het Paaschei uit. Chef schijnt in uitstekend humeur te zijn. Perfect. Mag ik graag zien! Hebben in langen tijd niets uitgevoerd. Iets om handen?

— Een monster-onderneming, mijne heeren! hernam Rondel opgewonden.

— Monster-onderneming? herhaalde het Paaschei, die zich blijkbaar niet scheen te vermoeien door meer woorden uit te spreken dan strikt noodzakelijk was. Diamanten gevonden?

— Meen je die voddige diamanten van Leda Sarati? vroeg Rondel op minachtenden toon.

— Voddig? Prachtige diamanten! Honderd duizend francs waard. Begrijp niet, dat u zoo spreekt!

— Kom, kom! hernam Rondel, terwijl hij met zijn vingers tikte, wat raken mij die diamanten? Wat kunnen mij honderd duizend francs schelen!

— Lieve hemel! riep de „bankier” uit. Onze chef zal toch niet plotseling door grootheidswaanzin zijn aangetast? Schenk hem een glas Münchener bier in, „Apollo”, zoodat hij zijn zinnen weder bij elkaar heeft.

„Apollo” wilde reeds opstaan om aan dit verzoek te voldoen, toen Rondel met een bevelend gebaar de hand ophief.

— Blijf zitten en luister naar wat ik je te zeggen heb, „Apollo”! riep hij uit. Ik ben evenmin gek als een van jullie, en ik verzoek je, mij te willen gelooven, als ik je mededeel, dat de zaak, waarom het hier gaat, ons vier millioen dollar kan opleveren!

De uitwerking van deze woorden was merkwaardig.

De „bankier” verhief zich langzaam, zijn sidderende handen op het tafelblad steunend, uit zijn stoel, keek Rondel met groote, uitpuilende oogen aan, en liet zich toen weder als een blok neervallen, terwijl er een zoo zware zucht uit zijn borst opborrelde, dat het scheen, alsof hij zoo aanstonds den geest zou geven.

„Apollo” liet een lang en schel gefluit hooren, terwijl het „Paaschei” vreesachtig naar het gelaat van zijn chef keek, alsof hij waarlijk in angst verkeerde, dat Rondel plotseling krankzinnig geworden was.

Toen klonk het als uit één mond van de lippen der drie bandieten:

— Vier millioen dollar?

— Zooals ik jullie zeg!

— En hoe komen we daar aan?

— Door van de gegevens in dezen brief gebruik te maken!

Met deze woorden stak Rondel de hand in zijn binnenzak en haalde er den brief uit, dien Odette in de villa van de schoone paardrijder ontvreemd had.

HOOFDSTUK IV.

EEN STOUTMOEDIG PLAN.

„Apollo” wilde reeds de hand naar het document uitsteken, maar een gevoelige tik op zijn vingers, toegebracht met een zwaren, gouden ring, dien Rondel aan den wijsvinger van de rechter hand droeg, bracht hem spoedig tot andere gedachten.

— Wat staat er in dien brief? riep de „bankier” uit. Waar komt hij vandaan? Waar heb je dien ontvangen? Wie heeft hem afgezonden?

— Oogenblikje! kwam de rustige, eenigszins versleten stem van het „Paaschei”. Kalm zijn en niet ongeduldig! Rondel zal wel voorlezen! Niet door elkaar schreeuwen en afwachten.

— Het „Paaschei” zegt daar een zeer waar woord! merkte Rondel op. Ik verzoek jullie kalm toe te luisteren en te wachten tot ik met de voorlezing van dien brief geheel klaar ben.

— Steek dan van wal, patroon, want ik ben mijn ongeduld niet langer meester! riep „Apollo” uit.

Rondel ontvouwde den brief, leunde gemakkelijk achterover in zijn stoel en zeide:

— Deze brief is ongeveer acht dagen geleden verzonden uit Boston!....

— Stad in Amerika — aan de kust van den Grooten Oceaan — veel wolhandel — groote fabrieken — ellendige stad! kwam de krakende stem van het „Paaschei”.

Rondel fronste de wenkbrauwen.

Zijn zwarte oogen begonnen dreigend te fonkelen.

— Mijn waarde Monestier! zeide hij langzaam. Wij zijn lange jaren vrienden geweest, ik ken je en ik heb respect voor je daden. Je hebt die oude dame in Vichy op keurige wijze naar de andere wereld gestuurd, met en benevens haar oude dienstbode. Bij die gelegenheid heb je een kleine honderdduizend francs weten te stelen, ik stel dat alles op prijs, maar ik zal je toch niet veroorloven, mij nogmaals ongestraft in de rede te vallen.

Monestier boog even met het hoofd en zeide op zachten toon, terwijl hij zijn groenachtig fonkelende oogen een weinig dichtkneep:

— Zal snater houden! Niet kwalijk nemen! Beetje opgewonden! Ga voort, chef!

Rondel nam den brief weder ter hand en begon opnieuw:

— Deze brief komt dus uit Boston, een stad in Amerika, aan den oever van den Grooten Oceaan gelegen, zooals onze vriend het „Paaschei” terecht, hoewel ongevraagd opmerkte! Hij is geschreven door een notaris, die den naam van William Houston draagt en handelt namens

wijlen zijn principaal den heer Alfred Clarke. Uit dien brief meen ik, dit ga als toelichting vooraf, te moeten opmaken, dat gezegde heer Alfred Clarke niet over het onbeperkt gebruik van zijn geestvermogens beschikte! Anders gezegd — de man liep waarschijnlijk met molen-tjes. Ik maak dat op uit het feit, dat deze buitengewoon rijke Amerikaan de somma van vier millioen dollar heeft vermaakt....

— Vier millioen dollar! schreeuwde plot-seling de stem van „Apollo”. Maar dat is tegen de tegenwoordige koers ongeveer honderd mil-lioen francs.

Rondel keek den spreker strak aan.

Daarop stak hij langzaam de rechterhand in zijn broekzak en haalde haar er weder uit als een vuist gesloten om de kolf van een groote revolver.

Zijn stem klonk steeds even kalm toen hij tot Blondin zeide:

— Mijn waarde Blondin! In mijn prille jeugd bezocht ik, evenals gij waarschijnlijk, een gemeenteschool. Ik leerde daar rekenen, en men heeft mij daar onder meer reeds vrij vroeg medegedeeld, wat een dollar omstreeks waard was, al naar den koers van den dag. Indien u het nog eens waagt, de kennis die ik indertijd heb opgedaan, door uw ongewenschte uitroepen op te frisschen, dan zal ik u door middel van deze pas gekochte revolver, aan welker uitstekende hoedanigheden ik geen oogenblik twijfel, naar een plaats zenden, waar gij uw wijsheid wellicht beter aan den man kunt brengen, ofschoon ik daar niet eens zeer zeker van ben!

Een ijzige stilte volgde op deze spottende woorden.

„Apollo” boog het hoofd en beet zenuw-achtig op het gouden knopje van zijn sierlijk wandelstokje.

Rondel keek nogmaals dreigend rond en her-nam toen:

— Voor den derden keer begin ik dus nog-maals — en ik mag voor u allen lijden, dat het voor het laatst is. Wij zijn hier bijeen gekomen om te handelen en niet om elkander op te houden. Ik zeg dus dat deze brief is geschreven door notaris Houston, handelend namens zijn principaal, den millionair Alfred Clarke. Deze heer is kinderloos gestorven en hij vermaakte het grootste deel van zijn vermogen aan de paardrijdster Leda Sarati.

Het „Paaschei” wilde een kreet slaken, maar hij bedacht zich gelukkig bijtijds, waarbij een

toevallige blik op de revolver hem van groot nut was.

— Ik zal jullie het gedeelte van den brief voorlezen, wat op die schenking betrekking heeft! vervolgde Rondel.

Het bende hoofd zocht even in den brief en las toen:

„Mijn principaal, mr. Alfred Clarke, is steeds een zeer groot liefhebber van paarden en paardrijden geweest. Hij sloeg bijna geen enkele voorstelling over, die te Boston door reizende circussen werden gegeven. Ook ontbrak hij op geen enkel concours hippique. Mr. Clarke heeft u zeer vaak zien rijden en telkenmale uw buitengewone rijkunst bewonderd. Hij heeft mij menigmaal verklaard, dat er in heel Amerika geen enkele vrouw te vinden zou zijn, die u hierin evenaarde. Daar hem later eenige bijzonderheden uit uw leven bekend werden, waarover ik hier thans niet verder wil uitweiden, uit vrees, daar door een pijnlijke snaar aan te roeren, zoo heeft hij kort voor zijn dood besloten zijn vermogen voor een groot gedeelte aan u te vermaken. Gij kunt dit vermogen zonder eenig gewetensbezwaar aanvaarden, want mijn principaal bezit in het geheel geen familie en de weinige bloedverwanten welke hij nog heeft, zijn allen veel rijker dan hij zelf. Bovendien heeft mr. Clarke een groot deel van zijn vermogen aan liefdadige instellingen vermaakt.”

Rondel liet den brief zakken en keek de benden een voor een triomphantelijk aan.

— De rest zal ik jullie maar besparen! zeide hij. Dat is vervelende kost, waarmede de zaak zelve niets uitstaande heeft. De hoofdzaak is, dat onze schoone paardrijdster vier miljoen dollar zou ontvangen — als wij er geen stokje voor steken! En laat nu jullie opmerkingen maar eens hooren, want wij moeten spoedig spijkers met koppen slaan.

De krakende stem van het „Paaschei” was de eerste die zich liet hooren:

— Onzinnig plan! Onuitvoerbaar! Zullen onmiddellijk in de val loopen!

— Ik vrees dat daar niets van terecht komt! merkte de „bankier” op, terwijl hij een versche sigaret opstak.

— Wij steken ons hoofd in een strik, waaruit we het zeer moeilijk weder zullen kunnen terugtrekken! liet zich opeens „Apollo” hooren.

Rondel bleef onder deze uitroepen zeer koud.

Hij blies een dikke rookwolk uit zijn sigaar, ging achterover in zijn stoel leunen en zeide:

— Nu heb ik jullie tegenwerpingen wel gehoord, maar jullie staven die niet met bewijzen. Mag ik eens vernemen, mijn waarde „Paaschei” waarom je het plan onuitvoerbaar en onmogelijk acht?

Het „Paaschei” dacht even na en antwoordde toen:

— Nalatenschap van idioten Amerikaan, heeft natuurlijk in alle Amerikaansche bladen gestaan. Amerikanen tuk op sensatie. Notaris zal wel geklapt hebben.

— Al een tegenwerping, die niet opgaat! zeide Rondel kalm. De notarissen in Amerika zijn evenzeer tot geheimhouding verplicht als die in Europa. Ik geef toe, dat de man niet steeds behoeft te zwijgen — maar als hij spreekt, dan zal het te laat zijn.

De zwarte oogen van Rondel fonkelden op wreede wijze, terwijl hij deze woorden sprak.

Er kwam een koude, meedoogenlooze trek om zijn dunne lippen, dien zijne sujetten maar al te goed kenden.

— Er moet dus — iemand verdwijnen? vroeg de „bankier” op even bedaarden toon, alsof hij over het weder sprak.

— Ja! antwoordde Rondel kortaf.

— Wie? vroeg „Apollo”, terwijl hij het bende hoofd met zijn mooie oogen nieuwsgierig aanzag.

— Leda Sarati!

Geruimen tijd heerschte er een somber stilzwijgen in het vertrek, waar de vijf schurken bijeen waren.

Brisac, die nog geen woord had gezegd en in diepe gedachten verzonken was geweest, hief nu het hoofd op en sprak op zachten toon:

— Zij moet verdwijnen! Dat spreekt vanzelf! Indien zij zou blijven leven, zou de streek vroeg of laat aan het licht komen — en ik verlang nog niet naar de omhelzing van la Veuve! merkte hij schamper op.

— Brisac heeft gelijk! zeide Rondel koel. Die vrouw moet onze plannen niet kunnen dwarsboomen! Zij staat ons in den weg, en — dooden praten niet.

Weer zwegen de samenzweeters even.

Toen vroeg de „bankier”, wiens stem zelfs niet trilde, en die met zijn zonderling lichte oogen de wolkjes van zijn sigaret volgde:

— Maar als wij die vrouw uit den weg ruimen — hoe komen wij dan aan het geld?

Rondel wierp den spreker een minachtenden blik toe.

— Dat is, dunkt mij, nog al eenvoudig! zeide hij.

— Laat hooren! hernam de „bankier”.

— Een ander moet de plaats van Leda Sarati innemen!

— En wie zal dat zijn?

— Wie anders dan Odette! riep het bende hoofd uit.

De drie schurken in avondtoilet wierpen elkander een verbaasden blik toe.

Toen riep het „Paaschei” uit:

— Begin er achter te komen! Verbaasend plan! Schitterend bedacht! Niets gemakkelijker.

Rondel knikte met het hoofd.

— Ik wist wel, dat jullie er ook zoo over zouden denken! zeide hij. Odette is de aangewezen persoon om de rol van de schoone paardrijdster te vervullen. Ik laat nog daar, dat zij eveneens uitstekend paard rijdt. Maar zij is eenige weken bij Leda in dienst geweest, zij kent dus eenigszins hare gewoonten, zij weet zich uitstekend als een dame te kleeden, zij spreekt verschillende talen vloeiend, en zij kan zich als een dame gedragen!

— En dan haar uiterlijk! riep „Apollo” enthousiast uit. Zij is de schoonste van onze dames.

Rondel wierp den spreker een snellen blik toe en riep:

— Een weinig minder geestdrift zou u niet misstaan, Blondin!

„Apollo” zweeg.

Hij begreep maar al te goed, dat zijn leven geen centime meer waard zou zijn, indien zijn chef ook maar het flauwste vermoeden had, dat hij Odette met eenigszins andere oogen bekeek, dan alleen met die van den collega!

Hij mompelde dus verlegen een verontschuldiging en trok zich wijselijk terug in de buurt van de biersyphon.

Op dat oogenblik werd er op de deur geklopt.

De schurken keken elkander verschrikt aan, en de meeste handen gingen naar de zakken, waarin de revolvers staken.

— Wie is daar? riep Rondel.

— Ik ben het, Odette!

— Geef het wachtwoord.

— Dolk en strop! antwoordde de stem van de gewaande kamenier der paardrijdster.

Dadelijk werden de grendels van de deur verschoven en Odette trad binnen.

Rondel trad op haar toe en ondervroeg haar met de oogen.

— Laat mij even uitblazen! zeide de jonge vrouw, terwijl zij op een stoel neerviel. Ik ben zoo ziek geweest, dat ik er doodelijk van vermoeid ben!

— Is zij erin geloopt? vroeg Rondel.

— O ja, en zij smolt weg van medelijden! zeide Odette op minachtenden toon.

— Hoe laat kwam zij terug?

— Ongeveer een kwartier nadat ik weer thuis was — ik had dus geen enkel oogenblik meer kunnen verliezen!

— Was ze niet verwonderd, dat je niet naar bed was gegaan?

— Ik zeide, dat ik niet de kracht had gehad om mij uit te kleeden!

— Wilde ze je niet naar je eigen kamer brengen?

— Ja, maar ik zeide, dat ik absoluut bij mijn ouders verpleegd wilde worden.

— Maar bood ze niet aan, om je te vergezellen?

— Ook dat! Maar dat heb ik afgeslagen! Toen wilde zij met alle geweld, dat de oude Henri mij wegbracht.

— Jammer! riep Rondel uit op een toon,

die de jonge paardrijdster zou hebben doen huiveren, indien zij hem gehoord had. Jammer dat wij het niet geweten hebben. Het ware een prachtige gelegenheid geweest.... een stoot op de juiste plaats toegebracht — de Seine is diep.... Nu, gedane zaken nemen geen keer! viel hij zich zelf in de rede. Er is nog niets verloren. De oude Henri heeft je dus naar het huis van je zoogenaamde ouders gebracht! zeide hij, terwijl hij zich weder tot zijn minnares wendde.

— Juist! En de brave oudjes, die onmiddellijk wisten, waar de schoen wrong, hebben mij huilend en jammerend de trap opgebracht, terwijl Henri met een bedroefd gelaat en hoofdschuddend afscheid nam.

— Die comédie is dus prachtig gelukt! riep Rondel uit, terwijl hij de jonge vrouw goedkeurend op den schouder klopte.

— Ik heb gezegd, dat ik morgen mijn goed zou laten halen.

— Uitstekend! Dat zal onze „Apollo” dan wel opknappen! hernam het bendehoofd.

— Jullie waren zeker al bezig een plan te beramen toen ik binnenkwam? vroeg Odette.

— Ja! antwoordde Rondel. Jij moet de rol van Leda Sarati vervullen.

— En zij zelve? vroeg de jonge vrouw.

— Zij sterft! antwoordde Rondel kortaf.

— Is dat onvermijdelijk? vroeg Odette, op wie deze mededeeling blijkbaar niet zeer veel indruk maakte.

— Het kan niet anders! Indien zij bleef leven, zou zij al onze plannen in de war kunnen sturen.

— En hebben jullie al een plan bedacht?

— Wij wilden juist de middelen beramen toen je binnenkwam. Heeft een van de heeren een voorstel? zoo wendde het bendehoofd zich tot zijn vier handlangers.

— Opwachten en op een donkeren straathoek neersteken! gaf de „bankier” te kennen, die met zorg zijn nagels schoonmaakte.

— Haar chauffeur omkopen, haar ontvoeren, en haar in een van onze afgelegen villa's koud maken! ried „Apollo” aan, terwijl hij zich een tweede glas bier inschonk.

— Die plannen deugen geen van beide! antwoordde Rondel. Ten eerste gaat Leda Sarati nooit alleen uit, maar steeds in gezelschap van dien vervloekten bediende. En wat het omkopen van den chauffeur betreft — die man behoeft zijn meesteres slechts verknocht te zijn en ons geheele plan ligt in duigen, om nog niet eens van de kans te gewagen, dat de politie ons in den kraag vat. Neen, ik geloof, dat ik iets beters weet, dat ons geheel en al buiten schot houdt.

De vier schurken en Odette kwamen dicht om hun chef staan en keken hem nieuwsgierig aan.

— Zeg ons gauw wat je bedacht hebt! riep Odette.

— Jullie hebben natuurlijk in de bladen gelezen, dat de paardrijdster een buitengewoon

moeilijken toer van zins is! zoo begon Rondel.

— Ja, ik meen mij zoo iets te herinneren! zeide Brisac. Zij wil een geheele omwenteling met het groote wiel maken, met haar paard staande op het dak van een der waggons.

— Zoo is het!

— Maar dat is immers gekkenwerk! riep Blondin uit. Dat is iets onmogelijks! Zij zal haar nek breken!

— Daar zullen wij wel voor zorgen! zeide Rondel op drogen toon, maar dan moet er heel wat gebeuren! Want het paard dat zij voor dien toer zal gebruiken is zoo voortreffelijk afgericht, dat zij er op rekent, het zoo stil als een standbeeld te laten staan.

— Nu, wat moeten wij dan doen? vroeg Odette ongeduldig.

— Dat paard op het laatste oogenblik door een ander vervangen, dat er zoodanig op gelijkt, dat zelfs de meesteres van het dier het onderscheid niet zal vermoeden.

— Een prachtige vondst! riep Charcot vol bewondering uit. Maar toch opper ik een bezwaar!

— Laat eens hooren! zeide het bendevoofd kalm.

— Hoe vervang je het gedresseerde paard van de schoolrijdster? Wij weten niet eens, waar het dier gestald is.

— Dat alles is van minder beteekenis! hernam Rondel, terwijl hij zijn schouders ophaalde. Dat is natuurlijk wel te ontdekken! Een van ons moet een onderzoek instellen, zoo lang totdat hij den stal heeft ontdekt, waar het paard van Leda Sarati is gestald. De rest zal, dunkt mij, niet zoo moeilijk zijn voor een schrander man.

— Goed, wij nemen dus aan, dat zij met het paard valt en den nek breekt, zeide Odette kalm, maar dan?

Rondel dacht even na vóór hij antwoordde:

— Dan moeten wij natuurlijk het geld reeds in ons bezit hebben. Na het „ongeluk” zou het niet gaan, omdat dan de identiteit van de paardrijdster reeds zou zijn vastgesteld. In den brief, dien ik hier in mijn handen heb, staat te lezen, dat de notaris reeds opweg is naar Parijs, met de stukken bij zich, waarop de erfgenamen van het vermogen dit bij de Fransche Bank in ontvangst kan nemen.

— Welnu? vroeg Odette, terwijl zij den chef strak aankeek.

— Welnu, die notaris mag nooit met Leda Sarati in aanraking komen!

Hierop volgde een veelbeteekenend stilzwijgen.

Ieder lid van de bende begreep volmaakt goed, welk een dreigende beteekenis deze woorden hadden.

Zij rookten nog eenigen tijd zwijgend voort en toen vroeg „Apollo”:

— Wie zal dien notaris voor zijn rekening nemen?

— Dat moet gij en het „Paaschei” maar

opknappen! antwoordde Rondel. Juist daarom heb ik u hier laten komen.

— Hoe heet die notaris?

— William Houston!

— Een signalement hebt ge natuurlijk niet?

— Neen, en dat is jammer genoeg, maar hij schrijft hier met welke boot hij is vertrokken. Het is de „La France” van de Société Trans-Atlantic. Als ik mij niet vergis, komt dat schip over vier dagen te Boulogne aan.

Gij hebt dus tijd in overvloed om uw plan te beramen. De rest laat ik geheel aan jullie spitsvondigheid over, als jullie er maar zorg voor draagt, dat alles in het diepste geheim gebeurt. Ik acht het niet noodzakelijk, reeds nu mijn hoofd onder de guillotine te leggen en naar Afrika zou ik ook niet graag gezonden worden.

„Apollo” en het „Paaschei” wisselden een snellen blik met elkander en knikten elkander bemoeuwend toe.

Toen zeide de eerste:

— Gij kunt op ons vertrouwen, chef! Ik verzeker u, dat de bijeenkomst tusschen William Houston en Leda Sarati niet zal plaats hebben.

De beide onafscheidelijke vrienden wilden reeds opstaan, ten teeken, dat zij de bijeenkomst als opgeheven beschouwden, toen de „bankier” zijn zware stem weder deed hooren.

— Ik wilde wel een opmerking maken, chef!

— Alweder? vroeg Rondel glimlachend. Nu, ga je gang!

— Welnu, gij kunt u althans de guillotine besparen, want ik geloof niet, dat het noodig is dien armen Amerikaanschen notaris om hals te brengen!

— Niet? vroeg Brisac nu op minachtenden toon. En hoe zoudt gij dat dan wel willen aanleggen?

— Heel eenvoudig op deze wijze! Staat er iets in dien brief, dat William Houston de paardrijdster van aanzien kent? zoo richtte de „bankier” zich tot het bendevoofd.

Rondel wierp een snellen blik op den brief, dien hij nog steeds in de hand hield.

Met zijn vlug begrip scheen hij het plan van zijn collega reeds te doorgronden.

— Neen! riep hij na eenigen tijd uit. Hij schrijft hier, dat het hem genoeg zal doen, kennis te maken met de vrouw, over wie zijn principaal steeds met zulk een geestdrift sprak.

— Nu! zeide de „bankier” kalm. Dan wordt de zaak onmiddellijk heel wat gemakkelijker.

— Maar hoe dan? riep Brisac uit.

De „bankier” keek den vrager op zijn beurt verachtelijk aan en zeide:

— Het spijt mij, dat ik het moet zeggen, mijn waarde Brisac, maar je bevattingvermogen is nog steeds niet zoo ontwikkeld als ik het gaarne zou zien. Een nieuwelings op ons speciaal gebied zou aanstonds begrepen hebben wat ik bedoelde, maar daar gij het blijkbaar niet begrijpt, wil ik het u in enkele woorden

zeggen — Odette moet de paardrijdster vervangen!

— Maar dat hadden we toch reeds afgesproken! riep Brisac uit, geprikkeld door den minachtenden toon van den bankier.

— In zekeren zin hadden wij dat ongetwijfeld gedaan! vervolgde Charcot kalm. Maar ik wilde voorstellen, Odette reeds dadelijk met den bankier in kennis te brengen, als Leda Sarati. Dat bespaart ons, zooals ik zeg — zeer veel arbeid.

— En hoe moet zij zich legitimeeren! riep Brisac uit.

— Door den brief, dien onze waarde chef daar in zijn handen houdt! antwoordde de bankier, terwijl hij een groote rookwolk uitblies.

— Bravo! riep nu het „Paaschei” uit. Magnifieke inval! Schitterend gevonden. Moest Charcot voor het legioen van eer voordragen! William Houston zoo goed als gevangen.

— Ik ben blijde dat mijn vriend Monestier

het met mij eens is! vervolgde de bankier kalm.

— Maar de woning dan? riep Brisac uit, die nog steeds niet overtuigd was.

— Er zijn twee uitwegen! zeide de „bankier”. Of wij moeten de paardrijdster voor eenige dagen met een of ander voorwendsel zien te verwijderen, of de gewaande Leda Sarati moet den notaris wijsmaken, dat zij sedert eenigen tijd een ander huis bewoont! Ik laat de uitwerking van mijn plan trouwens aan de scherpzinnigheid van Apollo en het „Paaschei” over!

— En gij zult niet in uw vertrouwen in ons talent beschaamd worden! riep het „Paaschei” uit, terwijl hij opstond, zijn hoed greep en zich gereed maakte om te vertrekken.

— Ik stem volkomen met mijn vriend het „Paaschei” in! riep „Apollo” op zijn beurt uit. Wij gaan aanstonds aan het werk en morgen reeds hopen wij rapport aan Rondel te kunnen uitbrengen.

HOOFDSTUK V.

DE DRAGER VAN HET MILLIOENEN-FORTUIN.

Dit gesprek had plaats op een Maandag.

De gevaarvolle toer van Leda Sarati zou op den daaropvolgenden Zondag plaats hebben en op den Vrijdag daaraan voorafgaande werd de „La France” in de haven van Boulogne verwacht.

Er gingen eenige dagen voorbij, gedurende welke de bandieten ieder op zijn beurt de taak verrichtten, die hem was opgedragen.

Wat Odette betrof, zij moest zich tot haar spijt een groot gedeelte van den dag ophouden in het huis van haar zoogenaamde ouders, daar de kans bestond, dat de paardrijdster de ingeving van haar goede hart zou opvolgen en naar den toestand van haar kamenier persoonlijk zou komen informeren!

Inderdaad geschiedde dit ook in den middag van Dinsdag en zij had slechts nauwelijks den tijd onder de dekens te kruipen en zich ziek te houden.

Op den Vrijdag die hierop volgde vertrok de boot, welke Raffles, zijn vriend Charles Brand en den chauffeur Henderson naar Frankrijk overbrachten.

Op denzelfden dag stonden drie mannen op de kade van Boulogne, die met spiedende oogen over de reede uitzagen.

Het waren Rondel, Blondin en Monestier. Zij waren met verfienden smaak gekleed en niemand die hen daar zag staan, zou ook

maar een oogenblik vermoed hebben, dat hij te doen had met drie van de gevaarlijkste bandieten in Parijs.

— De boot kan over een half uur aan zijn! merkte Rondel op. Ik behoef jullie niet te zeggen, dat je de oogen goed moet openhouden.

— Wees gerust, chef! antwoordde het „Paaschei”.

— Voorts moet ik er jullie nogmaals aan herinneren, dat notaris Houston geen minuut langer mag blijven leven als hij ook maar het minste van onze plannen doorgrondt.

— Maak je daar niet bevreesd over! zeide „Apollo”. Wanneer hij onverhoopt argwaan mocht koesteren, dan zenden wij hem naar de andere wereld.

— En hoe denkt gij hem te leeren kennen? vroeg Rondel.

— Ik heb er het volgende op bedacht! antwoordde „Apollo”. Zoodra de boot aanlegt en de passagiers aan wal komen, stuur ik een van onze jongens — zie, daar staat hij vlak bij dien aanlegpaal — met een telegram op de reizigers af. Hij moet luid den naam van William Houston afroepen en natuurlijk zal onze man dat telegram aannemen en zich zelf aldus verraden!

— Uitstekend gevonden! riep Rondel uit, terwijl hij „Apollo” op de schouders klopte. Maar wat zal er in dat telegram staan?

— O, een aanbod van een of anderen Parijschen hotelier, zooals het wel meer gebeurt, om rijke vreemdelingen te vangen.

— Zoodra wij onzen man hebben uitgevonden, gaan wij hem achterna tot Parijs! En daar zullen wij hem dan weder opvangen!

— Zou hij er den weg kennen? vroeg Rondel.

— Het is mogelijk, dat hij wel eens in Parijs geweest is, maar welke vreemdeling kent daar inderdaad goed den weg! riep het „Paaschei” uit. Neen, zoodra wij hem als William Houston herkennen zal hij ons niet meer ontsnappen!

— Nu, dan wensch ik jullie goed succes, ik keer naar Parijs terug, want het is niet goed, als men ons samen ziet! zeide Rondel.

Hij drukte den beiden mannen de hand en begaf zich naar een groote auto, die op eenigen afstand stond te wachten.

Tegelijkertijd verscheen aan den horizon de rookpluim van het Fransche schip.

Niet lang daarna legde de groote Trans-Atlantische stoomboot bij de landingspier aan.

De jongen, die bij den aanlegpaal had gestaan, was sedert eenigen tijd verdwenen en keerde nu weder terug, gekleed in de uniform van telegrambesteller.

Zoodra de loopplank was uitgelegd en de reizigers zich ontscheepten, liep de jongen met een telegram zwaaiend naar den steiger toe en schreeuwde zoo hard hij kon:

— Een telegram voor Mr. William Houston! „Apollo” en het „Paaschei” waren naderbij gekomen en keken met gespannen aandacht naar hetgeen er zou gebeuren.

Reeds waren eenige dozijnen reizigers de loopplank afgedaald, toen een rijzig man van ongeveer zeventig-jarigen leeftijd, maar wiens rug nog volstrekt niet gekromd was, met spierwit haar en een geheel glad geschoren gelaat, op den jongen toetrad en hem het telegram uit de hand nam.

De beide vrienden hadden elkander aangestooten.

Zij kwamen aanstonds naderbij en wierpen een scherp blik op den man met het witte haar, teineinde zich zijn gelaatstrekken onuitwischbaar in het geheugen te griffen.

William Houston — want hij was het inderdaad — opende het telegram, liep het vluchtig door en stak het toen met een schouderophalen in zijn zak.

Hij wees de toesnellende kruiers af, met het gebaar van een man, die veel reist, en trad dadelijk op de standplaats van de auto's toe.

De twee bandieten, die dadelijk inzagen, dat zij met een energiek man te doen hadden, moesten snel handelen.

Zij stegen op hun beurt in een auto en gaven den chauffeur last, den wagen te volgen, waarin de Amerikaansche notaris had plaats genomen.

Hun scherp oog had opgemerkt, dat Houston een nog geheel nieuwe tasch van geel leder bij zich had, die hij stevig in den rechterarm hield gekneld.

Zooals de beide leden van de bende der „Raven” wel verwacht hadden, reed de auto naar een der groote hotels van de stad.

De Amerikaan steeg uit, en „Apollo” en het „Paaschei” deden desgelijks.

Zij volgden William Houston op eenigen afstand en zagen hoe hij de eetzaal van het groote hotel binnentrad.

Het volgende oogenblik bevonden zij zich daar eveneens en namen zoo dicht mogelijk bij den notaris plaats, waarbij zij echter wel zorg droegen, dat hij hen niet in het oog kreeg.

— Zou hij hier blijven logeeren? vroeg „Apollo” fluisterend aan zijn makker, nadat de kellner zich weder verwijderd had.

— Dat acht ik niet waarschijnlijk, antwoordde het „Paaschei”. Er gaan vandaag nog verscheidene treinen naar Parijs en met welk doel zou onze goede vriend hier een nacht doorbrengen, er moet hem toch veel aan gelegen zijn, om zijn zending zoo spoedig mogelijk tot een goed einde te brengen.

— Je hebt gelijk! hernam zijn medeplichtige. Wij hebben dan niets anders te doen, dan hem goed in het oog te houden, zonder dat hij het merkt!

William Houston had een lunch besteld en zat nu smakelijk te eten.

Maar de gele tasch stond vlak bij zijn rechterhand en voortdurend wierp de notaris er den blik op.

Van tijd tot tijd raadpleegde hij zijn horloge.

Na een half uur ongeveer stond hij op, betaalde den kellner, wisselde eenige woorden met hem, liet zich in zijn overjas helpen en verliet het hotel.

Dit was zeer dicht bij het station gelegen en de Amerikaan legde den korten weg dan ook te voet af.

Hij bemerkte volstrekt niet, dat hij op eenigen afstand gevolgd werd door twee elegant gekleede heeren.

Evenmin zag hij er iets van, dat zij kort na hem plaatsbiljetten namen aan het loket en ten slotte ontging het hem geheel, dat zij in denzelfden trein naar Parijs plaatsnamen.

De trein kwam op den bepaalden tijd aan de Gare de l'Ouest aan.

Het was toen reeds laat in den avond.

„Apollo” en het „Paaschei” begrepen zeer goed, dat een welopgevoed man als de notaris, het niet in zijn hoofd zou krijgen, om elf uur nog een bezoek bij een dame te gaan afleggen.

Zij drongen zich dan zoo dicht mogelijk in de buurt van den notaris, teneinde den naam van het hotel te vernemen, waar William Houston den nacht zou verblijven.

Het geluk was hun daarbij dienstig.

Zij kwamen zoo dicht achter Houston, dat zij konden hooren, hoe hij tot een toeschietenden kruier, dien hij een groote handtasch ter hand stelde, op diens vraag ten antwoord gaf, dat zijn bagage naar het Grand Hotel moest worden vervoerd.

Tegelijkertijd gaf hij den man het bagage-reçu.

„Apollo” en het „Paaschei” keken elkander met schitterende oogen aan.

— Wij hebben hem! mompelde „Apollo” zoo zachtjes, dat alleen zijn makker hem kon verstaan.

— Hij zal ons niet meer ontsnappen! bromde het „Paaschei” even zacht.

De twee misdadigers hielden zich verscholen achter eenige reizigers, maar verloren den Amerikaan geen oogenblik uit het oog.

Het bleek hun spoedig, dat Houston waarschijnlijk nog nimmer in Parijs was geweest, want zoodra hij het station verliet, zette hij een reusachtige in hoorn gevatte lorgnet op zijn grooten neus en bleef eenigen tijd vol aandacht de omgeving beschouwen.

Daarop daalde hij langzaam het terras van het station af, wenkte een huur-auto en stapte er in.

Dadelijk volgden de beide trawanten van Rondel zijn voorbeeld, na den chauffeur last te hebben gegeven, de andere auto te volgen.

Na een snellen rit bereikten de beide auto's den grooten Boulevard en hielden stil voor het Grand Hotel.

„Apollo” en het „Paaschei” overtuigden zich, dat William Houston het hotel binnenging en dadelijk naar de loge van den portier schreed en wierpen elkander toen nogmaals een veelbeteekenenden blik toe.

— Gevangen! bromde „Apollo” vergenoegd.

— Als een muis in de val! bevestigde het „Paaschei”, niet minder verheugd.

Zij wilden zich verwijderen, toen er een groote blauwgelakte auto voor de deur stilhield, bestuurd door een reusachtigen chauffeur.

Op het imperiaal en achter aan den wagen waren eenige koffers van zeehondenleder bevestigd.

Alles wees er op, dat de bezitter van deze auto een buitenbewoon rijk man moest zijn.

De chauffeur sprong van den bok en opende het portier, terwijl hij eerbiedig de pet afhield.

Twee heeren in smaakvol reistoilet gekleed, sprongen uit den wagen, terwijl verscheidene kellners toesnelden om de blijkbaar zeer rijke aankomelingen in ontvangst te nemen.

Dadelijk daarop sprong de chauffeur weder op den bok en reed de blauwe auto naar de garage, op de binnenplaats van het groote hotel gelegen.

— Zeker weer een of andere schatrijke Engelschman, merkte „Apollo” op, met een blik van naijver in zijn zwarte oogen. Die reizen meestal per auto!

— Nu, wees maar niet zoo naijverig, meende het „Paaschei”, als deze zaak goed gelukt, dan schiet er voor ons, die toch het leeuwenandeel in het welslagen zouden hebben, een rond kapitaal over. Maar zeg mij nu eens, wat zouden wij doen? Zouden wij hier vannacht ook gaan lo-geeren?

„Apollo” dacht even na en zeide toen:

— Ik geloof niet, dat dat de aangewezen weg is.

— Waarom niet?

— Omdat onze man ons dan misschien zou zien, voor hij ons zien mag! Bovendien zouden de kellners misschien praten — neen, het is beter, dat wij in een hotel hier vlak tegenover gelegen onzen intrek nemen! Het is wel veel minder elegant, maar het heeft het groote voordeel, dat men het Grand Hotel in het oog kan houden! Wij zullen zorgen, dat wij zeer vroeg bij de hand zijn, zoodat onze Amerikaan ons niet door de vingers kan glippen.

— Dat mag ik van harte lijden! zeide het „Paaschei”. Want als ons plan ter elfder ure mocht mislukken door onze eigen domheid, dan zouden wij wel eens een zeer leelijke pijp kunnen rooken. Rondel verstaat op dat punt geen grapjes, vooral als dat punt een waarde van honderd miljoen francs vertegenwoordigt. Wil je wel gelooven, dat het mij reeds begint te duizelen, als ik die som maar noem?

— Ik geloof het graag! zeide „Apollo”, wiens oogen schitterden. Wij kunnen van onze rente gaan leven als wij die som machtig worden!

Van hoopvolle verwachtingen vervuld begaven de beide schelmen zich naar een klein hotel, schuin tegenover het Grand Hotel gelegen en bestelden daar twee aan de straat gelegen kamers, die met een gemeenschappelijke deur met elkander in verbinding stonden.

Intusschen hadden de beide reizigers, die uit de prachtige blauwe auto waren gestegen, zich naar de portiersloge begeven.

Eén hunner, de jongste, bestelde kamers.

Het waren John Raffles en zijn vriend Charles Brand!

Zooals zijn gewoonte was, wanneer hij te Parijs vertoefde, had de Groote Onbekende zijn intrek genomen in het beroemde hotel aan de groote Boulevards.

Nadat Charles voor de kamers had gezorgd, begaven de beide vrienden zich daarheen, voorafgegaan door een kellner, die hun bagage droeg.

Spoedig hadden zij zich ter ruste begeven.

Den volgenden dag, toen het nog tamelijk vroeg was, begaf Raffles zich naar de eetzaal, van waar men een prachtig gezicht over den Boulevard des Italiens heeft.

De zaal was nog bijna geheel verlaten.

Maar aan een der tafeltjes bij het raam zat een man met spierwit haar en een geheel glad geschoren gelaat, die met aandacht een plattegrond van Parijs bestudeerde.

Op de tafel, vlak naast zijn linker hand, lag een groote geel lederen tasch.

Deze man was de Amerikaansche notaris, William Houston.

Raffles wierp een vluchtigen blik op den vreemdeling en nam niet ver van hem plaats, teneinde een blik in de ochtendbladen te werpen, die hij reeds door Henderson aan de dichtstbijzijnde krantenkiosk had laten halen.

Van tijd tot tijd keek hij glimlachend over

zijn krant heen naar den vreemdeling, die allerlei zonderlinge geluiden slaakte en over zijn hoornen lorgnet heen wanhopig op de groote kaart tuurde.

Eindelijk legde Raffles zijn krant neder en kwam langzaam naar het tafeltje toe, waaraan de Amerikaan gezeten was.

Hij maakte een hoffelijke buiging en zeide:

— Duidt het mij niet ten kwade, mijnheer, dat ik u ongevraagd mijn diensten aanbied. Ik ken echter Parijs zeer goed en naar het mij toeschijnt, levert deze kaart u eenige moeilijkheden op. Mag ik zoo vrij zijn u daarop aan te wijzen, wat gij met zooveel ijver zoekt, zonder het blijkbaar te kunnen vinden?

De Amerikaan nam zijn reusachtige lorgnet af en keek Raffles met toegeknepen oogen aan.

Met een onwillekeurig gebaar trok hij de tasch wat dichter naar zich toe.

Maar een blik op het gelaat van den spreker scheen hem gerust te stellen.

Hij zeide in het Engelsch, welke taal ook door Raffles gebruikt was, die den vreemdeling onmiddellijk als een Amerikaan herkend had:

— Het is zeer vriendelijk van u, mijnheer. Ik zoek naar een wijk in Parijs en kan die in het geheel niet vinden en toch weet ik zeker, dat zij moet bestaan!

— Mag ik weten welke wijk dat is? vroeg Raffles glimlachend.

— Ik zoek naar Neuilly, mijnheer!

Raffles begreep niet aanstonds wat hij bedoelde, want de Amerikaan had het woord op vreeselijke wijze geradbraakt.

Maar toen antwoordde hij vriendelijk:

— Het is geen wonder, dat gij tevergeefs zoekt, mijnheer. Deze wijk bevindt zich niet binnen Parijs, maar buiten de bolwerken! Gij moet haar zoeken ten Noorden van het Bois de Boulogne.

Raffles wees met den wijsvinger het beroemde bosch aan en nu had de Amerikaan spoedig de voorstad van Parijs gevonden, waarnaar hij zoo ijverig in het hartje van de Lichtstad gezocht had.

Hij wierp Raffles een dankbaren blik toe en zeide:

— Ik dank u, mijnheer! Nu denk ik wel, dat ik het alleen zal kunnen vinden!

— Zijt gij dan van plan daarheen te wandelen, als ik u vragen mag? vroeg Raffles verwonderd.

— Dat verbaast u, vroeg de Amerikaan glimlachend. Laat ik het u mogen uitleggen. Ik ben nog goed ter been, ben nog nimmer in Parijs geweest en nu mijn beroep mij hier brengt, wellicht voor slechts enkele dagen, wil ik deze schoone stad ook behoorlijk bezien! En naar mijn meening doet men dit niet beter dan te voet!

— Ik moet u gelijk geven, mijnheer! zeide Raffles. Indien gij hier eenige jaren vroeger waart gekomen, zou ik u stellig hebben aangeraden plaats te nemen op het imperiaal van een der paarden-omnibussen, welke de stad in alle richtingen doorkruisten. Maar helaas zijn deze schilderachtige vervoermiddelen afgeschaff en

vervangen door motorbussen, die veel te snel rijden en ook geen imperiaal bezitten. Met die ouderwetsche vervoermiddelen kon men geheel Parijs voor slechts weinige centimes bewonderen. Toch moet ik u mededeelen, dat de afstand u zeker niet zal meevallen. Neuilly is vrij groot en reeds de weg naar het begin van die voorstad, de Porte de Neuilly, is minstens drie uur loopens van hier. Mag ik u vragen, of uw wandeling u veel verder dan deze poort voert?

De Amerikaan keek den vrager eenigszins verlegen aan.

— Dat kan ik u waarlijk niet zeggen, mijnheer! antwoordde hij. De naam van de straat luidt, als ik mij niet vergis, Boulevard d'Argenson, in de buurt van de Rue de Cheézy.

Er ging een lichte huivering door het lichaam van den Grooten Onbekende.

Hij trok zijn donkere wenkbrauwen hoog op en keek den Amerikaan verbaasd aan.

— Gij zegt, dat gij moet zijn op den hoek van die twee genoemde straten? vroeg hij.

— Inderdaad, mijnheer! antwoordde de notaris, op zijn beurt eenigszins verrast door de uitdrukking op het gelaat van den vreemdeling.

— Wel, dan schijnt het Noodlot toch niet geheel en al zijn rol op dit ondermaansche te hebben uitgespeeld.

— Hoe zoo, mijnheer? vroeg de notaris nieuwsgierig.

— Omdat ook mijn weg mij heden voert naar Leda Sarati, de bekende paardrijdster!

— Meent gij dat werkelijk, mijnheer? riep de notaris uit, terwijl hij zijn lorgnet met een vastberaden gebaar afnam en weder op zijn neus klampte.

— Ja, mijnheer! Ik meen het werkelijk! antwoordde Raffles glimlachend. Ik ben gisteren van Londen gekomen wegens mijn vriendin Leda Sarati, en nergens anders om! En indien gij soms van mijn diensten gebruik wilt maken, om u bij haar te brengen, dan zal niets mij aangeneren zijn!

De Amerikaansche notaris wierp beurtelings een blik op den spreker en op de gele tasch, die naast hem lag.

Toen vroeg hij op aarzelenden toon:

— Zoudt gij wel zoo goed willen zijn, mij uw naam te noemen?

— Ik ben Lord William Aberdeen, van Londen! antwoordde Raffles. Ten bewijze daarvan, zult gij wel zoo goed zijn mijn kaartje aan te nemen.

Raffles haalde zijn fraaie marokijnen portefeuille te voorschijn en haalde er een fijn geglaaceerd visitekaartje uit.

De Amerikaan wierp er een blik op en dadelijk nam zijn gelaat een geheel andere uitdrukking aan.

— Zijt gij bijgeval dezelfde Lord Aberdeen, van wien de bladen eenige maanden geleden gemeld hebben, dat hij twee honderdduizend dollar heeft geschonken ten bate van een tehuis voor oude zeelieden?

— Is dat bericht werkelijk reeds tot Amerika doorgedrongen? vroeg Raffles, terwijl hij zijn wenkbrauwen hoog optrok. Welnu dan, ja, mijnheer, ik ben degeen, die dit bedrag, dat toch volgens Amerikaansche verhoudingen werkelijk niet zoo hoog is, heeft geschonken.

William Houston stond op en stak Raffles de hand toe.

— Mijn naam is William Houston, notaris te Boston! En het verheugt mij waarlijk, dat het gelukkige toeval mij in kennis heeft gebracht met den man, wiens buitengewone goedgeefschheid zelfs reeds in ons land bekend is!

Raffles nam de toegestoken hand en drukte ze krachtig!

Hij keek den notaris in de lichtblauwe oogen en zag onmiddellijk, dat hij te doen had met een man van onkreukbare eerlijkheid en recht-schapenheid, met een kinderlijk gemoed, en die zeker niet behoorde tot de ras-echte Amerikanen.

Uitgeslapen en bijzonder slim scheen de goede notaris Houston in geen geval te zijn.

De beide heeren hadden juist eenige woorden met elkaar gewisseld, toen Charles de eetzaal binnentrad. Hij keek eenigszins verwonderd op, dat hij zijn vriend in gesprek met een vreemdeling vond, maar Raffles riep hem bij zich en stelde hem aan den notaris voor.

— Mijnheer de notaris is voornemens om naar Neuilly te wandelen, mijnheer Brand, merkte Raffles glimlachend op.

— Maar dat is ruim drie en een half uur loopen! riep Charles uit.

— Dat heb ik mijnheer Houston ook reeds gezegd! vervolgde Raffles. Hij staat er echter op, den tocht te voet af te leggen!

— Maar zou mijnheer de notaris niet van je auto gebruik willen maken, Eduard? Je kunt den chauffeur bevelen langzamer te rijden en de kap open te doen, zoodat mijnheer Houston op zijn gemak de schoonheden van dit gedeelte van Parijs kan genieten.

De notaris wierp nogmaals een schichtigen blik op de tasch en zeide toen:

— Ik zal later zeer gaarne van uw vriendelijkheid gebruik maken, Mylord, maar thans moet ik noodzakelijk Leda Sarati alleen spreken! Nadat ik mijn zaken heb afgehandeld, zal niets mij liever zijn, dan haar nogmaals in uw gezelschap te bezoeken.

Nauwelijks had hij dit gezegd, of er trad een piccolo binnen, die hem een briefje overhandigde.

Na aan zijn beide nieuwe vrienden verlof te hebben gevraagd, den brief te mogen lezen, scheurde de notaris de enveloppe open en haalde er een op fijn grijs papier geschreven briefje uit.

Naarmate hij las, teekende zijn gelaat eenige teleurstelling.

Tenslotte riep hij uit:

— De reis naar de fraaie voorstad Neuilly is van het programma afgevoerd, mijne heeren! Leda Sarati is verhuisd!

HOOFDSTUK VI.

HET BEZOEK BIJ DE PAARDRIJDSTER.

Raffles hoorde verwonderd bij deze mededeeling op.

— Het is misschien onbescheiden van mij, zeide hij, maar zou ik u mogen vragen naar welk stadsgedeelte de schoone schoolrijdster verhuisd is?

— Zeker, mijnheer! antwoordde de advocaat. Er staat in dezen brief, dat Leda Sarati verhuisd is naar de Rue des Maronniers no. 15, in Passy.

— Hè! Dat is zonderling, bromde Raffles in zich zelf, zoodat de notaris niets kon verstaan. Zij heeft mij, toen zij mij eenige maanden geleden schreef, niets van die verandering van woonplaats medegedeeld.

Toen hernam hij op luiden toon:

— Nu, mijn waarde notaris, dat zal uw reis niet zeer aanzienlijk bekorten, ofschoon zij ook nu door de schoonste gedeelten van Parijs voert. Mag ik weten, wanneer gij uw bezoek bij de schoone paardrijdster denkt af te leggen?

— Hedenmiddag, mijnheer!

— Wilt ge van mijn raad gebruik maken, om uw tijd tot dat oogenblik zoo goed mogelijk door te brengen?

— Ik verlang niets liever.

— Luister dan! Gij huurt een auto en laat u naar het bosch van Boulogne brengen, waar gij een half uur kunt rondtoeren. Het is een der schoonste parken ter wereld! Daarna laat gij u naar het Trocadero brengen, waar gij een schoon gezicht op den Eiffeltoren hebt. Vervolgens kunt gij voor tien centimes de geheele Seine afvaren en op die manier geniet gij van een zeer schoon gezicht op de prachtige gebouwen langs die rivier. Bij de Esplanade des Invalides stapt u weer van de boot en gaat het graf van Napoleon een bezoek brengen. Voor een ochtend is dat ruimschoots voldoende. Ik zou u echter niet aanraden reeds nu het Louvre te bezoeken. De overweldigende schoonheid, die daar is

opgestapeld, is zelfs niet in enkele weken te genieten. Zij zou u zoo vermoeien, wanneer gij zoudt trachten haar in enkele uren in u op te nemen, dat gij niet in staat zoudt zijn uwe zaken naar behooren waar te nemen!

— Ik dank u hartelijk voor uw goeden raad, Mylord, dien ik stellig zal opvolgen.

De notaris wierp een blik op zijn horloge en klemde zijn gele tasch onder zijn rechterarm.

Daarmede gewapend, verliet hij, na voorloopig van zijn twee nieuwe kennissen afscheid te hebben genomen, de eetzaal en even later zagen Raffles en Charles hem in een huur-auto stappen, welke de portier blijkbaar had besteld.

Raffles keek de weggrijdende auto met een eigenaardig lachje op zijn gelaat na.

— Onze goede vriend en die gele tasch schijnen wel met elkander vergroeid te zijn! zeide hij.

— Dat is mij ook opgevallen! Wat zou hij toch wel met Leda Sarati te bespreken hebben?

— Daarop kan ik je niet antwoorden, maar ik geloof, dat het geheim gezocht moet worden in de gele tasch, welke onze Amerikaansche vriend met zulke angstvallige blikken bewaakte.

— Wist jij, dat de paardrijdster verhuisd was? riep Charles.

— Ik had er niet het flauwste vermoeden van. Voor zoover ik weet was de kleine villa in Neuilly haar eigendom en ik kan mij niet goed begrijpen, wat haar bewogen kan hebben haar verblijf in die zeer fraaie voorstad om te ruilen tegen dat in Passy! Ongetwijfeld ook een mooie wijk, maar toch niet te vergelijken met die, waarin zij tot dusverre gewoond heeft. Hè, wat is dat?

Raffles was zichzelf in de rede gevallen en wees met uitgestrekte vingers naar de overzijde van den Boulevard.

Charles volgde de aangeduide richting en zag twee heeren in groote haast uit den ingang van een klein hotel stormen en op een auto toesnellen, die blijkbaar op hen gewacht had.

Zij wezen den chauffeur met drukke gebaren op de auto, waarin de Amerikaansche notaris juist was weggereden, stapten in en daarop schoot de auto als een pijl in den boog vooruit.

Charles en Raffles keken elkander zwijgend aan.

Toen bromde de Groote Onbekende eenige onverstanebare klanken, terwijl Charles zich achter de ooren krabde.

— Onze vriend William Houston schijnt de aandacht te hebben getrokken van die twee Parijzenaars! merkte Raffles eindelijk op. Wel, wat drommel — er zit hier iets in de lucht, dat mij niet bevalt! En ik ben half blijde, dat ik den goeden man den raad heb gegeven, voorloopig maar een beetje rond te toeren!

— Weet je niet, wat hij hier komt doen?

— Neen, dat weet ik niet! Maar in ieder geval komt hij hier voor een zeer belangrijke zaak. Het spreekt van zelf, dat een notaris zijn zaken in Boston niet in den steek laat om naar

Parijs te komen, tenzij het een gewichtige kwestie betreft.

— Is zijn naam bekend?

— Ja, ik meen hem tenminste niet lang geleden gelezen te hebben in verband met een aangelegenheid, waarbij zelfs de president van de Vereenigde Staten betrokken was.

— Zou hij de paardrijdster persoonlijk kennen?

Raffles keek Charles met groote oogen aan, en greep hem toen plotseling bij den arm.

— Die vraag komt zeer te pas, beste jongen! Zij geeft mij een nieuw inzicht in het vraagstuk! Want als Houston Leda Sarati niet van aanzien kent.... die verhuizing.... die twee heeren die zoo'n haast hadden de auto na te rijden....

Raffles beëindigde den zin niet, maar snelde naar de deur, terwijl hij Charles aan den arm met zich medetrok, die niet weinig verbaasd was over deze handelwijze.

In de gang bevond zich een telefoontoestel, dat de verschillende vertrekken van het groote hotel met elkander in verbinding stelde.

Raffles bewerkstelligde de verbinding met de garage en verzocht den concierge, zijn chauffeur Henderson te verzoeken aan het toestel te komen.

Even later hoorde Charles zijn vriend in het toestel roepen:

— Onmiddellijk met de auto voorkomen, Henderson.

Raffles hing den hoorn weder aan den haak en wreef zich in de handen.

Charles zag duidelijk, dat er iets in den geest van Raffles omging, waarvan hij zich zelf nog geen duidelijke voorstelling kon maken.

Hij trad op zijn vriend toe en greep diens hand.

— Wat is er toch gaande? Waar denk je aan?

— Niets! Niets! antwoordde Raffles haastig. Vraag mij niets. Over een uur kunnen wij reeds veel meer weten! Maar als je absoluut wil weten, waaraan ik denk — denk aan de gele tasch van notaris Houston.

Met deze zonderlinge uitlegging moest Charles voorloopig genoegen nemen.

Hij volgde Raffles naar diens kamer en zag daar tot zijn verbazing, dat deze een revolver en een masker bij zich stak.

— Wat gaan we in 's hemelsnaam uitrichten? vroeg hij. Ik dacht, dat deze reis een pleziertochtje was!

— Dat is zij ook, beste jongen! Dat is zij ook! riep Raffles opgewekt uit. Ik geloof, dat het nog veel plezieriger kan worden dan ik mij aanvankelijk voorstelde.

— En steek je daarvoor revolvers in je zak? riep Charles uit.

— Dat doe ik — en ik zou je vriendelijk willen verzoeken, mijn voorbeeld te volgen!

— Zooals je wilt! hernam Charles die er zelfs geen oogenblik aan dacht, hem tegen te spreken, of om opheldering te vragen.

Op zijn beurt liet hij een revolver in zijn zak glijden benevens een zwart masker, en korten tijd daarna stonden de beide vrienden op straat.

Vóór het trottoir wachtte reeds de prachtige, groote auto.

Henderson zat op den bok, stijf en deftig als een echte Engelsche chauffeur.

— Waar moet ik heenrijden, Mylord? vroeg hij.

— Ken je de wijk van Passy, Henderson?

— Welzeker, mylord.

— Zou je de Rue de Maronniers kunnen vinden?

— Ook dat zal wel gaan, Mylord! antwoordde Henderson, en in ieder geval kan ik het vragen, zoodra wij het Trocadero gepasseerd zijn.

— Nu, rijdt dan maar vlug!

De beide vrienden stapten in de auto.

Henderson bracht den prachtigen wagen in beweging en spoedig snelde deze door de Rue Royale, over de Place de la Concorde en langs de Seinekade, voorbij den Eiffeltoren naar de Quai de Passy.

Een paar maal navragen aan een agent van politie, die met eenige inspanning wel begreep, wat de Engelschman bedoelde, bracht de auto spoedig in de Rue de Maronniers!

Eindelijk stond de wagen stil voor een fraai, maar klein huis, dat aan drie zijden door een tuin omgeven was.

Raffles en Charles stapten uit.

De eerste zeide tot Henderson:

— Rijdt verder en wacht ons om den hoek van de volgende straat! Het is niet noodig, dat men de auto meer ziet dan noodzakelijk is.

De auto reed weg.

De klok van een naburigen kerktoeren sloeg twaalf uur:

— Is dit wel een visite-uur? vroeg Charles, die in de verste verte niet kon vermoeden, wat er in het gemoed van zijn vriend omging.

— Hier misschien niet, maar in Amerika wel! antwoordde Raffles.

— Zijn wij dan Amerikanen? vroeg Charles verbaasd.

— Echte Yankees! Wij hebben gehoord van den verbazingwekkenden toer, dien Leda Sarati gaat ondernemen en daaromtrent willen we een en ander hooren!

— Ah zoo! Wij zijn dus dagblad-correspondenten?

— Je hebt het geraden! En wel van de „New-York Herald”!

— Maar waarom bezoek je je vriendin in 's hemelsnaam niet onder den naam, waarmee ze je kent? riep Charles verbaasd uit, die er hoe langer hoe minder van begreep.

— Och — een gril! antwoordde Raffles onverschillig, terwijl hij op de portiersloge toetrad.

Hij haalde een der talloze legitimatiekaarten te voorschijn, waarvan hij ten allen tijde voorzien was, en vroeg in het Fransch, maar met

een afschuwelijk Amerikaansch accent aan den portier:

— Kan ik Mistress Leda Sarati te spreken krijgen?

De portier keek den spreker eenigszins verbaasd aan en zeide toen:

— Madame is wel thuis, maar ik betwijfel of zij u zoo vroeg in den ochtend zal kunnen ontvangen.

— Vroeg in den ochtend! riep Raffles met verontwaardiging uit. Noemt gij dat vroeg? Het is aanstonds tijd voor de lunch!

Hij stak zijn hand in zijn vestzak en toen zij weder te voorschijn kwam, schitterde tusschen zijn vingers een halve Louis d'Or.

De portier keek er begeerig naar en dan weer eens naar het kaartje van den gewaanden Amerikaanschen reporter.

— Nu, ik wil wel probeeren! zeide hij aarzelend, maar ik kan u niet beloven, dat Madame u zal ontvangen.

— Never mind! Probeer het maar, en als het lukt — nog een halve goudvink! Maar zeg mij eerst eens — woont Mistress Sarati hier al lang?

— Neen, zij is hier gisteren komen wonen!

Raffles wierp Charles een snellen blik toe, en deze meende eenig licht te gaan zien in de duisternis.

De portier had het kaartje aangenomen en ging nu een breede trap op, die met een breeden, wijnrooden looper was belegd.

Zooals men van Amerikaansche reporters niet anders kon verwachten, volgden Raffles en Charles hem op den voet.

Toen hij aanbelde stonden zij vlak achter den man.

De portaaldeur werd geopend door een net gekleed kamermeisje, dat op niet al te vriendelijken toon vroeg, wat zij wenschten.

Maar de concierge had niet eens tijd om te antwoorden.

Raffles duwde hem terzijde, nam hem de legitimatiekaart uit de handen en hield die onder den neus van het verbaasde dienstmeisje.

— Wij zijn twee American reporters — van de „New-York Herald”! Wij wenschen uw meesteres te interviewen!

— Maar Madame is nog niet te spreken! riep het kamermeisje verschrikt uit.

— Rats! riep de verontwaardigde Amerikaansche reporter uit. Of als je dat niet verstaat — dat is maar kletspraat. In Amerika staan de paardrijdsters altijd om acht uur op. Kom, dien ons maar aan!

Met een trad hij binnen, op den voet gevolgd door Charles, die groote moeite had zijn ernst te bewaren.

Het volgende oogenblik lag er een tweede goudstuk in de handpalm van het verbaasde en verschrikte meisje.

Zij scheen een oogenblik te aarzelen, maar daar de beide bezoekers niet de minste aanstalten maakten om te vertrekken, trad zij

schouderophalend naar een witgelakte deur en klopte daar aan.

— Zijt gij het, Ninon?

— Ja, Madam! Daar zijn twee heeren van een Amerikaansche krant, die u willen interviewen! Zij laten zich niet afwijzen, en....

Maar ook het ongelukkige dienstmeisje had geen gelegenheid om uit te spreken!

Want ook zij werd eenvoudig door Raffles opzijde geduwd.

Hij klopte geweldig hard aan en opende daarna zonder meer de deur.

Hij trad een fraai en zeer smaakvol gemeubeld boudoir binnen, door Charles gevolgd, die thans zijn gelaat geheel in de gewenschte beroepsplooi had getrokken.

Beiden haalden bijna tegelijkertijd een blocnote te voorschijn, benevens hun onafscheidelijken vulpenhouder.

Dicht bij een der beide ramen, die het vertrek rijk was, en die op een stuk van den tuin uitzagen, zat een jonge vrouw, met een donker, bevallig uiterlijk, gekleed in een sierlijke, tamelijk doorzichtige peignoir, die haastig oprees bij het binnenkomen der beide ongewenschte bezoekers.

Hare fraai geteekende zwarte wenkbrauwen waren gefronst en haar donkere oogen keken allesbehalve gastvrij, toen zij vroeg:

— Mag ik weten wat u zoo ongevraagd en zoo vroeg tot mij voert, mijne heeren?

— Dat zal ik u aanstonds zeggen, madam! antwoordde Raffles in zijn verschrikkelijk Amerikaansch accent. Wij zijn reporters van de „New-York Herald”, zooals u kunt lezen op deze kaart. Wij weten niet wat bescheidenheid is. Onze leus is: „ieder voor zich en God voor mij.”

Na deze zonderlinge toespraak te hebben gehouden, nam Raffles plaats op een klein verguld stoeltje, dat onder zijn gewicht onheilspellend kraakte.

De jonge paardrijdster trommelde ongeduldig met de kleine vingers op het blad van het kleine tafeltje, dat naast haar stond.

Zij keek beurtelings van den een naar den ander en scheen in beraad te staan wat zij doen zou.

Toen haalde zij de schouders op, glimlachte eenigszins verachtelijk, liet zich weder in den gemakkelijken stoel bij het raam vallen en zeide, terwijl zij lusteloos speelde met het fijne gouden kettinkje, dat om haar hals hing:

— Woont gij hier te Parijs?

— Neen, wij zijn uit Londen!

— Gij hebt van mijn toer gehoord?

— Ja, het is ons door onzen Parijschen agent medegedeeld!

— Zijn er in Londen geen portretten van mij bekend gemaakt? vroeg de jonge paardrijdster, terwijl zij Raffles een loerenden blik toewierp.

— Er heeft een portret van u in de „Daily Mail” gestaan! antwoordde Raffles uiterst kalm.

Maar wij weten wel, dat dat allemaal zwendel is, wij weten, dat een van de dames van de redactie daarvoor poseert! Zoo gaat het in de heele wereld!

De jonge vrouw bracht de hand voor de oogen en boog het hoofd.

Toen zij het weer ophief, speelde er een vriendelijk glimlachje om haar lippen.

— En wat wilt gij nu eigenlijk van mij weten, heeren? vroeg zij. Het spijt mij, dat ik bij u moet aandringen op een weinig spoed, want, eerlijk gezegd, heb ik niet veel tijd.

— Wij zullen u niet lang ophouden, Madam! zeide Raffles, terwijl hij zijn blocnote gladstreek en zijn vulpenhouder tot schrijven gereed hield. Om te beginnen wou ik u vragen wanneer de toer plaats heeft!

— Morgen reeds!

— Kunt gij geheel op uw paard vertrouwen?

— Volmaakt! Het staat zoo stil, alsof het uit steen gehouwen was!

Zoo ging het vraag- en antwoordenspel nog eenigen tijd door.

De beide reporters schreven, alsof hun leven er van afhing.

Een kwartier lang krasten de vulpenhouders onafgebroken over het papier.

Toen scheen Raffles aan zijn nieuwsgierigheid voldaan te hebben!

Hij klapte de bloc-note dicht, stak haar in zijn binnenzak en zeide, terwijl hij opstond:

— Ik dank u voor uw bereidwilligheid, Madam! Wij zullen dit dadelijk aan ons blad seinen! Morgenochtend zult gij het in de Parijsche editie van de „New-York Herald” vinden.

Op het hooren van die woorden sprong de paardrijdster snel op en trad op Raffles toe.

Haar gelaat had een verschrikte uitdrukking gekregen.

— Morgenochtend reeds? vroeg zij.

— Vindt gij dat niet goed, Madam?

De paardrijdster wierp een schuwen blik op den vrager en zeide toen aarzelend:

— Als ik u beloof dat ik geen enkelen reporter heden nog een interview zal toestaan, kunt gij mij dan niet op uw beurt de toezegging doen, dat het interview pas Maandag verschijnt?

— Maar, Madam, dan is de actualiteit van het onderwerp af! riep Raffles uit. Dat zou mij zeer spijten. Maar — als ik er u een bijzonder groot genoegen mede doe en gij wilt mij werkelijk beloven, dat gij aan niemand van mijn confraters nog een interview toestaat, dan zal ik dit verwerken in het verslag, dat ik van uw toer denk te geven.

De paardrijdster greep de hand van den gewaanden reporter met meer warmte, dan billijkerwijs verwacht kon worden en zeide, terwijl zij hem een vurigen blik toewierp:

— Ik dank u voor uw inschikkelijkheid, mijnheer! De reden waarom ik u dat vraag, zal ik u later wel eens zeggen! Maar laat ik u nu vast mededeelen, dat een mijner bloedver-

wanten, die mij zeer na staat, zeker alle moeite zou doen om mij dezen hoogstgevaarlijken toer te beletten, als hij er van hoorde.

Raffles deed nogmaals de belofte, dat hij niets zou publiceeren voor den volgenden Maandagochtend en nam daarop afscheid.

Bij het voorbijgaan van de portiersloge riep hij den man nogmaals uit zijn hokje.

— Gaat uw meesteres veel uit? vroeg hij.

— Zij is den geheelen morgen nog niet uitgeweest!

— Krijgt zij veel bezoek?

— Tot dusverre zijn hier maar twee heeren voor haar geweest!

— Eens of meermalen?

— Gisteren twee keeren en vanmorgen zeer vroeg nog eens!

— Ik dank je, brave concierge! zeide Raffles, terwijl hij den man nogmaals een goudstukje in de hand duwde.

— Geen woord hierover aan je meesteres, denk daaraan!

De portier knikte knipoogend als begreep hij er alles van en verdween weder in zijn loge.

Raffles en Charles verlieten het huis.

Zij liepen zwijgend voort.

Onder het loopen nam Raffles zijn geruite

reispet af en wischte zich het voorhoofd af, als had hij het warm gekregen.

Maar inderdaad wierp hij een blik in het kleine spiegeltje, dat in den bol van zijn pet verborgen was.

— Hoe vleierend voor ons! mompelde hij zachtjes. Het lieve schepsel kijkt ons na!

Hij zette zijn pet weder op.

— In hoeveel tijd heb je Leda Sarati toch wel niet gezien? vroeg Charles, die van het geheele tafereel niets begrepen had. Ben je zoo veranderd?

— Hoe zoo?

— Wel, ze scheen je in het geheel niet meer te herkennen. Of was je misschien indertijd op andere wijze gegrimeerd?

— In het geheel niet!

— Hoe is het dan mogelijk dat ze je niet meer kent?

— Dat heeft een heele natuurlijke oorzaak, beste Charles. Het is mogelijk, dat die dame die wij zooeven zagen een schoolrijdster is, maar....

— Maar?

— Maar Leda Sarati was ze in ieder geval niet!

HOOFDSTUK VII.

RAFFLES STEEKT EEN SPAAK IN HET WIEL.

De beide vrienden hadden juist den hoek van de straat bereikt.

Dat was misschien maar gelukkig, want Charles kon zijn verbazing niet voldoende beheerschen en maakte als het ware een luchtsprong, terwijl hij uitriep:

— Wat zeg je daar? Was die vrouw de paardrijdster Leda Sarati niet?

— Zij was het evenmin als jij het bent! ..

— Maar het adres dan? Dat was toch goed?

— O, het adres was goed genoeg — alleen de bewoonster deugt niet!

Charles meende zijn ooren niet te vertrouwen.

— Maar de schoolrijdster deelde den notaris in een brief mede, dat zij verhuisd was.

— Laten wij geen verwarring stichten! hernam Raffles kalm. Inderdaad heeft Houston een brief ontvangen, waarin hem werd medegedeeld, dat de schoolrijdster haar huis te Neuilly verlaten had en te Passy was gaan wonen! Maar dat wil toch niet onomstootelijk zeggen, dat zij zelve dien brief geschreven heeft?

Charles keek zijn vriend met groote, verwonderde oogen aan.

Toen mompelde hij:

— Neen, dat is zoo!

Op dit oogenblik hadden de beide vrienden de blauwe auto bereikt.

Raffles dacht even na en zeide toen op zachten toon:

— Het is duidelijk dat hier onheil gebrouwen wordt! Van welken aard dat is, kan ik nu nog niet uitmaken! Maar ik vrees dat mijn vriendin groot gevaar bedreigt. In ieder geval moeten wij trachten notaris Houston in de vlucht te grijpen. Herinner jij je nog de route, die ik hem heb aangeraden?

— Welzeker! riep de jonge man levendig uit. Hij moet zich nu, als hij tenminste jouw aanwijzingen gevolgd heeft, juist op de Esplanade des Invalides bevinden, op weg naar het graf van Napoleon.

— Mooi zoo! Dan daar maar eerst naar toe.

Raffles wendde zich tot den chauffeur en vroeg:

— Weet je het Hotel des Invalides te vinden, Henderson?

— Waar het wapen-museum is, Mylord?

— Ja, juist!

— Welzeker, Mylord!

— Welnu, rijdt daar dan aanstonds heen en zoo vlug als je kunt! Je moet de Avenue de Labourdonne volgen en dan de Avenue de Tourvilles inslaan, zoodat je achter het Hotel uitkomt. Daar is de ingang van het graf van Napoleon.

Henderson knikte, ten bewijze dat hij het begrepen had.

De vrienden stegen in en de wagen vloog vooruit.

Binnen twintig minuten was de Avenue de Tourvilles bereikt.

De auto stond stil.

Raffles stapte uit.

Hij slaakte een kreet van voldoening.

Juist kwam de Amerikaansche notaris, zijn hoornen lorgnet schoonvegend, de treden af van het terras, dat naar het Mausoleum voert, waar de groote Corsicaan begraven ligt.

Raffles trad snel op hem toe.

Reeds uit de verte zag hij, dat William Houston nog steeds zijn groote portefeuille onder den arm gekneld hield.

De Amerikaan keek op, zag Raffles en bleef eenigszins verbaasd stilstaan.

Toen kwam hij met uitgestoken hand op hem toe.

— Welk een toeval, Mylord!

— Geen toeval, mijnheer de notaris! antwoordde Raffles ernstig.

— Geen toeval? herhaalde de notaris verwonderd.

— Neen — ik zocht u!

— Zocht ge mij? Wat bedoelt gij?

— Ik bedoel, dat ik u juist bijtijds heb gevonden om een onheil te vermijden, waarvan ik den omvang en den aard nog niet ken, maar waarbij gij zeker zijdelings betrokken zijt!

William Houston keek de beide vrienden beurtelings verbaasd en zelfs eenigszins verschrikt aan.

Daarop knelde hij onwillekeurig zijn gele tasch nog vaster onder den arm en zeide:

— Zoudt gij wel zoo goed willen zijn u nader te verklaren, Mylord?

— Gaarne! antwoordde Raffles. Het is nu bijna één uur. Hebt gij er iets tegen met ons den lunch te gebruiken?

— Volstrekt niet, Mylord! Integendeel, het zal mij een groot genoegen zijn!

— Dan zal ik u onder het maal vertellen, wat ik vermoed. Maar eerst moet gij een stads-telegram aan Leda Sarati zenden, waarin gij haar mededeelt, dat gij haar vanmiddag om vier uur zult komen bezoeken.

— Is dat noodig? vroeg de notaris verbaasd.

— Het is zeer noodig! Kwaad kan het immers in geen geval? voegde de Groote Onbekende er glimlachend aan toe.

— Dat is zoo! riep de notaris uit. Gij hebt zeker een reden om mij dat te vragen?

— Een zeer ernstige reden, zooals gij aanstonds zult hooren! Op honderd passen afstands van hier bevindt zich een hulppostkantoor,

van waar gij het telegram kunt verzenden.

De drie heeren begaven zich naar het aangewezen postkantoor en daar verzond William Houston zijn telegram naar Passy.

Eenige oogenblikken later zaten de drie heeren aan een tafel van een restaurant aan de Seine-kade.

Zoodra de kellner het bestelde maal had opgediend, vroeg Raffles, terwijl hij den notaris onderzoekend aanzag:

— Is het u ook opgevallen, dat gij gevolgd werd, mijnheer de notaris?

William Houston verschrikte en keek Raffles met groote oogen aan.

— Wie zou mij hebben willen volgen, Mylord! riep hij uit. Ik ben mij niet bewust, dat ik vijanden heb!

— Vijanden misschien niet, maar wel personen die u op de een of andere wijze nadeel willen berokkenen — u, of uw cliënt!

William Houston keek strak voor zich uit en scheen na te denken.

Toen riep hij uit:

— Ik zou er zeker geen acht op hebben geslagen, wanneer gij er mij niet opmerkzaam op hadt gemaakt, maar nu herinner ik mij wel, dat ik een maal of drie twee mannen heb gezien op verschillende punten. Eenmaal in het Bois de Boulogne, de tweede maal bij den Eiffeltoren en de derde maal toen ik mij aan boord van een der bootjes inschepte. Daarna heb ik hen niet meer gezien!

— Vermoedelijk omdat zij toen wel begrepen, dat gij pas na het dejeuner de paardrijdster zoudt bezoeken!

De Amerikaansche notaris greep zich naar het voorhoofd, als iemand die voor een ondoordringelijk raadsel staat.

— Wilt gij mij nu eens eindelijk zeggen, wat deze wonderlijke opmerkingen beteekenen, Mylord? Ik moet u eerlijk verklaren, dat ik mij zeer ongerust gevoel, door uw vage toespeling! Als gij alles wist, dan zoudt gij mijne ongerustheid beter begrijpen.

— Ik hoop, dat gij mij alles zult mededeelen, mijnheer Houston! zeide Raffles ernstig. Daarmede zult gij ongetwijfeld Leda Sarati een grooten dienst bewijzen. Maar ik wil de eerste zijn met mijn verklaring! Zeg mij eens, mijnheer Houston — gij kent de schoolrijdster immers niet van aanzien?

— Ik heb haar nooit gezien!

— Hebt gij haar geschreven en haar uw komst medegedeeld?

— Ja, ongeveer tien dagen geleden. Die brief moet er al lang zijn, want het schip, waarmede hij verzonden werd, is veilig in de Fransche haven binnengeloopen.

— Wist gij iets af van de adres-verandering uwer cliënte?

— Volstrekt niet! Mijn principaal verzekerde mij, dat Miss Leda Sarati iederen zomer in Neuilly woonde, in haar eigen villa, en er zeker niet aan zou denken te verhuizen!

— Vindt gij het dan zelf niet wat zonderling, dat zij zoo eensklaps van woonplaats veranderd is?

Houston keek Raffles met open mond aan. Hij verschoot van kleur en verkruimelde zenuwachtig het brood naast zijn bord.

— Kom, mijnheer Houston, zeide Raffles op vriendelijken toon. Als gij mij slechts wildet mededeelen, wat u naar Frankrijk heeft gebracht, dan weet ik zeker, dat ik den sleutel van dit raadsel zal weten te vinden.

De Amerikaan scheen met zich zelf in tweestrijd te staan.

Toen keek hij Raffles recht in het gelaat en antwoordde:

— Ik geloof dat ik u mijn volle vertrouwen kan schenken, Mylord. Ik zie niet in, waarom ik dit niet zou kunnen doen. Welnu dan — ik kom Leda Sarati een zeer groot vermogen brengen, dat haar is nagelaten door mijn principaal, Alfred Clarke van Boston.

Raffles gezicht verhelderde.

— Om u de waarheid te zeggen, verwachtte ik niets anders, mijnheer Houston! riep hij uit. Dat was het eenige waarmede ik deze plotselinge verhuizing kon verklaren. En nu wil ik u ook in mijn vertrouwen nemen. Ik ben zooeven met mijnheer Charles Brand naar de schoolrijdster toegegaan, omdat een voor gevoel mij zeide, dat hier iets niet in den haak was.

— Welnu? vroeg Houston ademloos.

— Welnu, de jonge vrouw was Leda Sarati niet!

De notaris slaakte een uitroep van verbazing.

Hij stond half van zijn stoel op en greep weder met een zenuwachtig gebaar naar zijn onafscheidelijke tasch.

— Gij kent dus de schoolrijdster, Mylord?

— Sedert zeven jaren, mijnheer de notaris. Wilt gij er u aanstonds van overtuigen?

— Dat is volstrekt niet noodig, Mylord! Ik geloof u natuurlijk op uw woord. Maar wilt gij wel gelooven, dat het mij begint te duizelen? Wij zijn in Amerika veel gewend, maar dit is toch wel een zeer zonderling geval!

— Volstrekt niet zoo zonderling als het wel schijnt, mijnheer de notaris! antwoordde Raffles. Het geldt hier een zeer gewone oplichterstruc! Men zal de paar honderd duizend francs in handen willen krijgen, welke Alfred Clarke aan mijn vriendin gelegateerd heeft.

De notaris keek Raffles met een eigenaardigen blik aan en antwoordde toen op bijna plechtigen toon:

— Nu vergist gij u toch eenigszins, Mylord! Het betreft hier geen paar honderd duizend francs, maar honderd millioen!

Nu was het Raffles' beurt om een kreet van verbazing te slaken.

— Mijn respect! riep hij uit. Dat is echt Amerikaansch! Honderd millioen francs aan een persoon na te laten, die niet eens familie van ons is — ik moet erkennen, dat het mij

treft! Maar om op mijn voorstel van zooeven terug te komen — ik heb een plan!

— Laat hooren, Mylord!

— Ik zie daarginds een telefoontoestel. Gij zult mij een genoegen doen, wanneer gij u laat verbinden met de schoolrijdster en haar verzoekt niet alleen u, maar ook Lord William Aberdeen en zijn vriend zoo spoedig mogelijk te willen ontvangen.

— Maar is het nog niet te vroeg voor een bezoek, Mylord? vroeg de notaris aarzelend.

— Ik geloof niet dat Leda Sarati daarop zal letten, als gij mijn naam noemt, antwoordde Raffles glimlachend.

De notaris stond op om naar de telefoon te gaan.

Maar hij had geen notaris en ten overvloede geen Amerikaan moeten zijn als hij niet de tasch van tafel had genomen en stijf onder zijn arm gekneld.

Raffles keek hem glimlachend na en zeide toen fluisterend tegen Charles:

— Ik neem het hem volstrekt niet kwalijk! Het zou mij volstrekt niet verwonderen dat in die gele tasch het geheele vermogen bewaard wordt of althans de papieren die recht geven op dat vermogen.

Intusschen had de notaris het toestel van den haak genomen en zich in het vreeselijkste Fransch dat men zich kan voorstellen, in verbinding gesteld met Leda Sarati.

Een oogenblik later keerde hij weder terug. Zijn goedig gelaat glansde van genoegen.

Hij stak Raffles de hand toe en zeide:

— Mylord, indien ik ook slechts een oogenblik aan uw oprechtheid had kunnen twifelen, dan zou wat ik zooeven in de telefoon vernam, mij van mijn wantrouwen aanstonds genezen hebben! Mijn cliënte verzoekt ons zoo spoedig mogelijk bij haar te komen!

— Welnu, dan zullen wij geen oogenblik verloren laten gaan, zeide Raffles, terwijl hij haastig opsprong, den kellner wenkte en den man betaalde.

Eenige oogenblikken later stonden de drie heeren weder op straat.

Zij riepen een auto aan en lieten zich naar de villa van de schoolrijdster in Neuilly brengen.

Raffles stapte echter eerst alleen uit, ten einde zich ervan te overtuigen, dat de kleine villa niet bespied werd.

Toen wenkte hij zijn beide metgezellen en allen schreden haastig over het smalle tuinpad naar de deur.

Een huisknecht opende de deur op Raffles' schellen.

Deze overhandigde den man zijn kaartje, evenals dat van den Amerikaanschen notaris en van Charles Brand, en eenige oogenblikken later traden zij het fraaie boudoir van Leda Sarati binnen, waar de schoone paardrijdster hen met een allerliefst glimlachje op het gelaat tegemoet trad.

Haar schoon gelaat vertoonde echter eenige

verbazing, toen zij den vreemdeling gewaar werd.

— Zijt gij de notaris uit Boston, mijnheer? zoo wendde zij zich tot Houston, die zooeven als bemiddelaar zijt opgetreden tusschen mijn goeden vriend Lord Aberdeen en mij?

— Ik had die eer, Madam! antwoordde Houston met een hoffelijke buiging.

— Gij hebt zeker nooit beter werk verricht mijnheer de notaris, zeide Leda op vriendelijken toon. Maar mag ik u eens vragen, hoe gij mij kent? Ik voor mij moet u eerlijk zeggen, dat ik uw naam nooit te voren gehoord had.

— Gehoord wellicht niet, maar toch zeker wel gezien, Madam! antwoordde de notaris glimlachend.

— Gezien al evenmin, mijn waarde heer!

— Wat zegt gij daar? Maar ik had den brief toch met mijn naam onderteeekend?

— Welken brief? vroeg de schoone paardrijdster verbaasd.

— Den brief, dien ik u tien dagen geleden schreef, en dien gij gisteren of eergisteren stellig ontvangen moet hebben! antwoordde de notaris met een angstigen trek op zijn gelaat. Ik ben slechts een boot later dan dit epistel uit Amerika vertrokken!

— Maar ik heb volstrekt geen brief ontvangen! riep Leda Sarati uit; die minstens even verbaasd was als de notaris.

Raffles had glimlachend naar deze korte woordenwisseling geluisterd.

Hij deed nu eenige stappen naar voren en vroeg:

— Wilt gij mij veroorloven u een vraag te stellen, Leda?

— Zeker, Mylord! Wellicht kunt gij licht in de duisternis brengen! antwoordde de schoolrijdster.

— Uit hoeveel leden bestaat uw dienstpersoneel?

— Ik heb een chauffeur, die tevens voor mijn paarden zorgt en huisknecht is, een keukenmeid en een kamenier!

— Zijn deze allen thans hier in dit huis?

— Neen, de kamenier is sedert een paar dagen ziek!

— Dan weet ik al genoeg, mijn waarde Leda! zeide Raffles, waarna hij op ernstigen toon vervolgde: die kamenier heeft den brief onderschept, gelezen, en geeft zich nu in Passy voor Leda Sarati uit! Slechts een toeval heeft ons in staat gesteld den opzet van de bende, waartoe dat meisje ongetwijfeld behoort, te schande te maken.

— Maar waarom zou zij dien brief onderschept hebben? riep de paardrijdster vol verbazing uit.

— Omdat zij u daardoor, als de notaris vanmiddag haar in plaats van u bezocht had, honderd millioen francs zou hebben ontfutseld.

En nu vertelde Raffles op zijn gewone, korte, duidelijke manier, de toedracht van de zaak.

De paardrijdster had het hoofd in de handen

verborgen en richtte nu haar betraand gelaat naar Raffles op.

— Het is niet voor mijzelf, dat ik zoo verheugd ben over dit onverwachte fortuin! zeide zij, terwijl zij opstond en den notaris de hand reikte, maar voor mijn kleinen Jacques ben ik er innig dankbaar voor. Ik kan nu mijn moeilijk en gevaarlijk beroep laten varen en mij geheel wijden aan de opvoeding van mijn lieven jongen, dien de haatdragende familie van mijn man mij zelfs heeft willen ontrooven!

— Is de kleine Jacques niet hier, Leda? vroeg Raffles zacht.

— Neen, hij is bij mijn zuster in Orleans — ik wilde tot geen prijs, dat hij hier zou zijn, terwijl ik mijn gevaarlijken toer ging ondernemen! Wellicht zou hij mij zwak gemaakt hebben — en zwakheid kan ik op dit oogenblik niet gebruiken, dat zult gij wel begrijpen!

Raffles had in gedachten verzonken toegeluisterd.

Plotseling richtte hij het hoofd op en zeide:

— Het komt mij voor, dat de schurken zich pas veilig kunnen gevoelen, wanneer gij niet meer tot het land der levenden zoudt behooren. Daarbij zouden zij natuurlijk groote voorzichtigheid in acht moeten nemen. Zeg mij eens, zoo richtte hij zich plotseling tot de schoolrijdster, waar stalt gij uw paard?

— Bij een stalhouder in de Rue de Chézy! Op tien minuten loopens hier vandaan! antwoordde de schoolrijdster, eenigszins verwonderd over deze vraag.

— Die man is zeker volkomen betrouwbaar? vroeg Raffles, terwijl hij Leda Sarati door dringend aanzag.

— Gij maakt mij ongerust, Mylord! riep de schoolrijdster angstig uit. Ik heb de beste getuigenissen over hem gekregen! Hij heeft geruimen tijd de paarden van Baron von Rothschild en van den hertog van Orleans gestald en ook die van den President der Republiek, toen hij nog in een ander stadsgedeelte woonde.

— Zooveel te beter! antwoordde Raffles. Waart hij van plan vandaag nog te repeteeren?

— Neen! Ik wil den vos-ruin vandaag volmaakte rust geven!

— Maar zoudt gij niet geheel van dien vreeseijken toer afzien, Madam? vroeg nu William Houston. Gij zijt nu zeer rijk en behoeft het toch waarlijk niet om het geld te doen!

De schoone paardrijdster trad op den notaris toe en legde hem vriendelijk de kleine hand op den schouder.

— Mijnheer Houston, ten eerste heb ik mijn woord gegeven aan den ondernemer en dat verbreek ik tot geen prijs. Ten tweede geldt het hier een weddenschap en daardoor is, ten derde, mijn eer als paardrijdster er mede gemoeid, en al zou ik van de winst afstand doen — op mijn paardrijderskunst wil ik niets laten afdingen!

— Bravo! kon Charles zich niet weerhouden uit te roepen.

Raffles wierp een blik op zijn horloge.

Daarop wendde hij zich tot den notaris en zeide:

— Gij hebt nu nog een half uur om de papieren van mijne vriendin op hun echtheid te onderzoeken, want ik begrijp wel, dat zij zich zal moeten legitimeeren! Ik laat u dus gedurende dien tijd alleen! Mijn vriend en ik zullen in die dertig minuten onze nasporingen voortzetten. Mag ik vragen, waarin het geweldige vermogen bestaat, hetwelk de mij onbekende mijnheer Alfred Clarke zoo juist ter snede aan mijn vriendin heeft nagelaten?

— Welzeker, Mylord! antwoordde de notaris, erwijl hij zijn tasch opende. Voor het grootste

gedeelte uit Amerikaansche schuldbrieven, die gij hier natuurlijk kunt laten verzilveren, uit aandeelen in eenige Amerikaansche en Engelsche spoorwegmaatschappijen, die een voortreffelijke rente afwerpen, uit Nederlandsche Staatsschuld, effecten van een betrouwbaarheid en zekerheid, zooals er weinig bestaan, en voorts uit bankbiljetten van duizend dollar, die hier eveneens gemakkelijk te verzilveren zijn. Zooals gij ziet is het een heel pak!

— Mooi zoo, mijnheer de notaris! zeide Raffles. Ik heb het al gezien. Wees zoo goed mij hier weder te wachten, dan zullen wij met het schurkenpak een grap uithalen, die hun lang zal heugen!

HOOFDSTUK VIII.

DE TOER OP HET GROOTE WIEL.

Zoodra Raffles en Charles het huis verlaten hadden, begaven zij zich snel naar de stalhouderij die hun door de schoolrijdster was aangewezen.

Raffles vroeg den eigenaar te spreken en stond spoedig tegenover een man van zestig jaar, met een breed, blozend gelaat en dikke zware wenkbrauwen, waaronder een paar heldere oogen schitterden.

— Kunnen wij u een oogenblik onder vier oogen spreken, mijn waarde heer? vroeg Raffles.

— Ja, zeker, mijne heeren, antwoordde de stalhouder eenigszins verbaasd. Weest dan zoo goed, mij naar mijn kantoortje te volgen.

De drie mannen traden het kantoortje binnen en dadelijk viel Raffles met de deur in huis.

— Gij stalt hier het paard van Madame Leda Sarati, niet waar?

— Gij zijt de tweede, die mij dat vandaag vraagt, mijnheer! was het antwoord van den stalhouder.

— Ik dacht het wel! bromde Raffles tusschen de tanden!

Daarop vervolgde hij luid:

— Hebt gij aan de twee mannen, die u dat kwamen vragen, gezegd, waar het paard gestald was?

— Ja, zeker! Zij zeiden mij, dat zij van de pers waren en belang stelden in alles wat de toer op het groote rad betrof.

Raffles wierp Charles een snellen blik toe en fluisterde hem toe:

— Van de pers! Wie weet, heb ik hen niet zelf op dat denkbeeld gebracht!

Daarop greep hij den stalhouder bij den arm, keek hem ernstig aan en zeide:

— Ik stel zeer veel belang in de paardrijdster Leda Sarati en ik wensch haar te beschermen

tegen een vreeselijk gevaar, dat haar bedreigt. Wilt gij mij daarbij helpen?

— Van harte gaarne, mijnheer! riep de stalhouder verschrikt uit. Ik zou voor Madame Sarati door een vuur willen loopen. Niemand die zoo veel van paarden houdt als zij en zij betaalt uitstekend!

— Welnu dan — ik zou er een eed op durven doen, dat de twee schurken, die zich vanmorgen aan u hebben voorgesteld als journalisten, uw stal nogmaals zullen komen bezoeken, maar nu met minder goede voornemens!

— Wat zegt gij daar, mijnheer? riep de stalhouder uit, terwijl hij zijn zware wenkbrauwen fronste. Wat zijn die kerels dan voornemens?

— Dat zal ik u zeggen! Om een reden, die u volstrekt geen belang zou inboezemen en die trouwens mijn geheim niet is, willen zij Leda Sarati van het leven berooven!

— Die schurken!

— Om dat zonder opzien te kunnen doen' gelooven zij niet beter te kunnen handelen, dan door het paard te vervangen, waarmede de schoolrijdster sedert maanden vertrouwd is en dat uitstekend is gedresseerd. Heeft het dier bijzondere kenmerken?

— Volstrekt niet, mijnheer! Het is zeker een mooie vos-ruin, maar zoo zijn er in Parijs duizenden te vinden! En met wat kleurstof kan men gemakkelijk een bles aanbrengen, of sokken!

— Juist en op die omstandigheid hebben de ellendelingen gespeculeerd, hernam Raffles.

— Maar ik beloof u, dat ik hen ontvangen zal, mijnheer! riep de woedende stalhouder uit.

Raffles legde hem glimlachend de hand op den arm.

— Laten wij niets overhaast doen, mijn

waarde heer! zeide hij. Als gij de kerels met een stok of een revolver in de hand opwacht, dan zoudt gij het fraaie plan in duigen werpen, dat ik bedacht heb!

— Weet gij er dan iets anders op, mijnheer? riep de stalhouder uit, terwijl hij zijn bezoeker vol verwachting aanzag.

— O, zeker! antwoordde Raffles. Gij hebt toch zeker wel een paard in uw stal, dat eenigszins gelijkt op den vos-ruin van Leda Sarati?

— Neen, maar ik kan er zeker wel een te leen krijgen van een collega hier in de buurt! Zelfs overdag zou men dat dier bijna niet kunnen onderscheiden van „le Saltimbanque” den vosruin van mijn cliënte!

— Voortreffelijk! Welnu, dan huurt gij dat paard, of desnoods betaalt gij het. Hier is mijn kaart! Ik logeer in het Grand Hotel! Gij kunt de kosten op mij verhalen, voor het geval het paard schade mocht oploopen! Gij zet het dier in de box waar thans „le Saltimbanque” staat en wij brengen den vosruin, zoodra de duisternis valt, in veiligheid.

De stalhouder had een blik op het kaartje geslagen en dadelijk teekende zijn gelaat diepen eerbied.

— Het zal gebeuren, zooals gij zegt, Mylord! riep hij uit. Wat zullen de schurken op hun neus zien.

— Geen woord hierover, zelfs niet aan Leda Sarati! Het is niet noodig, dat zij zich zenuwachtig maakt, terwijl zij aan den vooravond staat van zulk een hoogst gevaarlijke onderneming! Ik ben haar vriend, en gij kunt natuurlijk aanstonds naar mij informeerden!

— Dat zal ik zeker doen, Mylord, omdat het hier zulk een gewichtige zaak betreft! zeide de stalhouder. Maar ik ben zeker, dat het volmaakt overbodig is!

— Natuurlijk behoort het bij ons plan, dat gij de beide schurken, als zij vannacht hier komen binnensluipen, ongestoord hun gang laat gaan! Gij moet ook uwe koetsiers, voor zoover zij in den stal slapen, of geheel verwijderen, of last geven, dat zij volstrekt geen notitie van de dieven nemen!

— Het zal gebeuren, Mylord!

— En mag ik nu nog even het paard zien?

— Zeer gaarne! Weest dan zoo goed mij te volgen.

De stalhouder ging de beide bezoekers voor, tot hij de binnenplaats bereikte.

Raffles' ge oefende blik had al spoedig gezien, dat het voor een paar beroepsinbrekers al zeer gemakkelijk moest zijn om hier binnen te dringen.

Recht tegenover den uitgang van den breeden stal bevond zich een kleine loods, waarvan de deur openstond.

De stalhouder trad er binnen en wees naar een fraai, zeer groot paard van een schoone bruine kleur, dat rustig aan de ruif stond te knabbelen.

Raffles bekeek het dier met het oog van een kenner.

Hij klopte het dier krachtig op het kruis, zonder dat het zelfs opkeek.

— Het dier is uitstekend gedresseerd! riep Raffles uit. Het is zoo mak als een lam en ik ben zeker, dat het zelfs voor een revolver-schot vlak voor zijn neus niet zou schrikken.

— Dat doet het ook niet, mijnheer! riep de stalhouder vol trots uit. Wij hebben al met een groote trom achter en voor hem aangelopen, zonder dat hij er notitie van nam. Maar dat heeft weken geduurd, dat verzeker ik u!

— Nu, dan heb ik hier niets meer te doen! riep Raffles uit. Als alles goed gaat, dan verzeker ik u, dat gij op onze dankbaarheid staat kunt maken. Het liefste zou ik natuurlijk zien, dat gij er u van overtuigdet, dat de paarden werkelijk worden omgeruild.

— Daar zal ik voor zorgen, mijnheer! riep de stalhouder uit, terwijl hij beleefd zijn hoed afnam.

Raffles en Charles verlieten den stal weder, maar niet dan nadat zij zorgvuldig den omtrek hadden onderzocht.

De weg was echter veilig en zij begaven zich spoedig weder naar het huis van Leda Sarati, waar intusschen alle noodige formaliteiten voor de aanvaarding van de erfenis waren genomen.

Er moesten slechts eenige papieren ten stadhuize worden besteld, hetgeen echter den volgenden dag zou plaats hebben.

Raffles ging, nadat hij de schoone paardrijdster begroet had, dadelijk op den notaris toe en zeide:

— Over een uur wordt gij bij de zoogenaamde paardrijdster in Passy verwacht! Gij moogt u dus wel haasten!

Het gelaat van den Amerikaanschen notaris vertoonde een eenigszins pijnlijken trek.

Charles moest zich omdraaien om niet in lachen uit te barsten.

Hij begreep zeer goed, dat de waardige man er eigenlijk niet zeer op gesteld was zich te begeven naar een huis, waarin hem de hemel weet welke, gevaren te wachten stonden.

Ook Raffles scheen de gedachten van den notaris aanstonds te hebben geraden.

— Gij begeeft u wellicht liever niet geheel alleen naar dat huis? vroeg hij glimlachend.

— Om u de waarheid te zeggen....

— Ik kan mij uw afkeer wel eenigszins voorstellen, vervolgde Raffles. Maar ik kan u verzekeren, dat u volstrekt geen gevaar wacht! De kamenier van mijn vriendin koestert immers niet den minsten argwaan. Gij gaat naar haar toe en zegt haar, dat gij den brief wenscht te zien! En als gij naar papieren vraagt, dan ben ik zeker, dat men ze u zal verschaffen, want gij hebt met geen langooren te doen, dat kan ik u verzekeren.

— Maar als zij aanstonds naar het geld vraagt? riep de notaris uit.

— Wel, dan zegt gij eenvoudig, dat dat niet zoo spoedig gaat, maar dat gij het haar stellig den volgenden morgen, nog voor zij haar toer onderneemt, zult komen brengen. En als zij er naar mocht vragen, heet het natuurlijk, dat gij nog denzelfden dag weder naar Amerika vertrekt!

— En moet ik dan komen? vroeg de notaris.

— O, neen, in uw plaats zullen een paar sterke agenten van politie gaan! antwoordde Raffles glimlachend.

— Maar haar handlangers?

— Wees gerust, die zullen zich niet in den omtrek van haar woning durven vertoonen, om geen argwaan te wekken!

— Welnu, Mylord, dan ga ik! Ik heb trouwens een goede revolver bij mij — en een Amerikaan mag geen vrees koesteren.

En met deze heldhaftige woorden stapte de brave notaris de deur uit, thans met achterlating van zijn beroemde gele tasch.

Alles had volgens het plan van Raffles plaats en alles ging ook zooals hij het verwacht had.

Bij het vallen van de duisternis kwam hij „Le Saltimbanque” afhalen, bracht het naar een naburigen stal, Rondel en Brisac kwamen in hoogst eigen persoon dien nacht in den stal inbreken en haalden er een fraai bruin paard uit de box, terwijl drie paar oogen met de grootste belangstelling hunne nachtelijke werkzaamheden door een smalle spleet in den muur volgden, en den volgenden morgen om acht uur stond de fraaie vos-ruin weder op zijn oude plaats voor de ruif, even kalm en even mak.

Omstreeks elf uur van dien dag stroomden de Parijzenaars in grooten getale van alle zijden naar het Groote Wiel, hetwelk op eenige honderden meters achter den Eiffeltoren op den noordelijken Seine-oever is opgericht.

Sedert jaren was het groote rad niet in beweging geweest, daar het aan exploitanten ontbroken had, die het risico der onderneming durfden aanvaarden.

Maar thans stroomde het geld in de laden der tourniquette-beambten, die handen te kort kwamen om alle nieuwsgierigen door te laten.

Spoedig was de groote vlakke rondom het reusachtige stalen wiel met nieuwsgierige bezoekers bedekt.

Ook de houten loge, die opzettelijk voor dit doel was gebouwd, was op alle plaatsen uitverkocht.

Vlak voor deze loge was een tamelijk breed plankier aangelegd, hetwelk schuin opliep en op regelde afstanden met dwarslatten was betimmerd.

Dit plankier eindigde ongeveer ter hoogte van het dak van een der vier en twintig waggons, in zijn laagsten stand.

De menigte scheen zeer opgewonden en talrijk waren de weddenschappen, die nog onop-houdelijk werden afgesproken.

Ja, op sommige plaatsen werd men zelfs handgemeen.

Een vrij groot aantal van de aanwezigen twijfelden aan de mogelijkheid van den toer, een ander deel verklaarde, dat Leda Sarati stellig den hals zou breken voor zij halfweg was, en een klein deel verklaarde zelfs, dat zij het paard niet eens tot op het dak van den waggon zou kunnen krijgen, dat zich op ongeveer acht meter boven den beganen grond bevond.

Plotseling werd in de verte een zwak gejuich gehoord, hetwelk zich snel voortplantte en naderbij kwam.

En ten slotte verhief zich op het feestterrein zelf een geweldig gejuich.

Op haar vosruin gezeten, gekleed in een sierlijk amazone-gewaad van groen fluweel en met een driekanten steek, met wit bont omzoomd, op het fraai gevormde hoofdje, kwam Leda Sarati het grasveld oprijden.

Kort daarop kwam een prachtige blauw-gelakte auto aan, waaruit drie deftig gekleede heeren stapten.

Het waren Raffles, Charles en William Houston.

Zij hadden blijkbaar een particuliere toegangskaart, want het publiek zag hen naar de amazone toeschrijven, diep voor haar buigend.

Leda Sarati steeg af en dadelijk onderzocht Raffles zeer nauwkeurig met angstige zorg het tuig van het dier.

Geen riempje, geen kettinkje ontging aan zijn scherpen blik.

Eindelijk scheen hij tevreden te zijn.

Hij trad op de schoone paardrijdster toe en drukte haar krachtig de kleine hand.

— Ik behoef u niet te vragen of gij bang zijt, niet waar, Leda? vroeg hij. Gij ziet er zoo vastberaden en sterk uit.

— Neen, ik ben niet bang, mijn vriend! antwoordde de jonge vrouw glimlachend. Ik zal aan mijn kleinen Jacques denken gedurende den toer en dan ben ik zeker, dat alles goed zal gaan.

— Nu, ga dan — alles is gereed! zeide Raffles.

Hij hielp haar weder in den zadel.

En plotseling trad er onder de duizendkoppige menigte een angstig stilzwijgen in!

Men hoorde niets dan het verre geraas van de wereldstad.

De vos-ruin begon langzaam het flauw hellende plankier te beklimmen.

Dof klonken zijn hoeven op de dikke planken.

Het dier zwaaide vroolijk met zijn staart en neeg bevallig met zijn fraaien hals.

Eindelijk bereikte het het einde van het plankier en stapte, na eenige aarzeling op het dak van den wagon.

Ademloos keek de menigte toe.

Toen klonk een schrill fluitje en zeer langzaam begon het reusachtige wiel om zijn as te draaien.

De wagon rees de hoogte in.

Het paard stond doodstil.

Het geleeleek als uit brons gegoten te zijn.

De klare oogen van Raffles volgden onafgebroken de stoutmoedige amazone.

Wat Charles betreft, het hart klopte hem tot in de keel.

En de goede Houston moest zich voortdurend het gelaat met zijn zakdoek afbetten en was volstrekt niet te bewegen, een blik op den stijgenden wagon te werpen.

Met een verschrikkelijke langzaamheid, die de zenuwen van het publiek tot springens toe spande, rees de wagon.

Het paard en zijn berijder werden hoe langer hoe kleiner.

Nu staken zij als fijne silhouetten tegen de lichtblauwe lucht af.

En thans had de wagon zijn hoogtepunt — honderd twintig meter — bereikt.

Plotseling steeg een kreet van ontzetting uit de menigte.

Er scheen iets aan het toestel te haperen!

Daarboven scheen de vosruin een weinig onrustig te worden.

Hij had tot dusverre volmaakt stil gestaan, maar thans schudde hij met den kop en begon achteruit te krabben.

Charles werd lijkleek.

Houston was een flauwte nabij.

Maar gelukkig — het rad begon weder te draaien en langzaam daalde de wagon aan de andere zijde weder neer.

Een lange zucht van verlichting ging nu uit de dicht opeengepakte toeschouwers op.

Na bijna een kwartier had de wagon weder zijn laagsten stand bereikt.

De vosruin daalde het plankier met huppelden sprongen af en Leda Sarati wipte uit het zadel.

De toer was geslaagd!

Een donderend gejuich ging op!

Men zwaaide met hoeden en petten!

Men drong om de paardrijder heen en slechts met de grootste moeite konden zij en hare drie vrienden zich een weg banen door de menigte, terwijl de vosruin door haar bediende aan den teugel werd weggeleid.

Het werd een ware triomftocht en de schoone oogen van Leda Sarati glansden vrolijk, toen zij eindelijk de auto van Raffles bereikt had en onder het gejuich van de opgewonden menigte wegreed.

Omstreeks denzelfden tijd werd er een dikke brief bij Odette bezorgd, dien zij snel en met koortsachtig bevende hand opende.

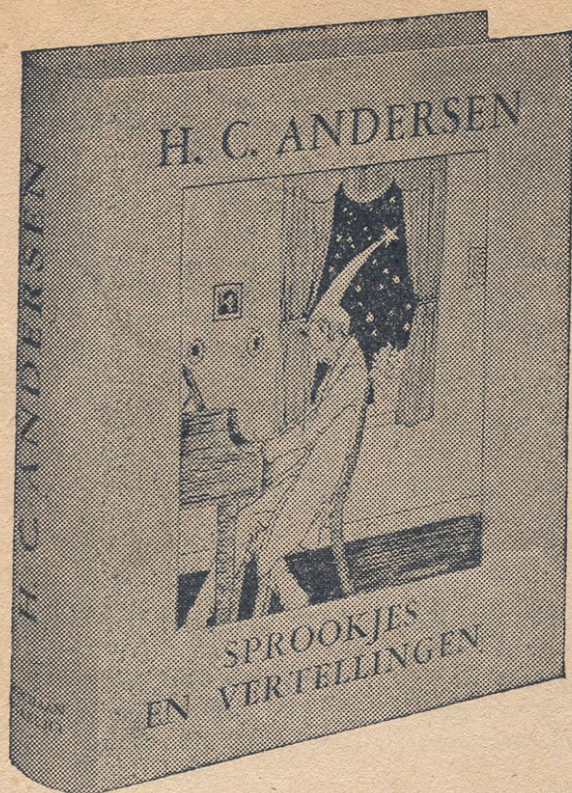
Hij bevatte slechts deze weinige woorden:

Gij zijt een sluwe bedriegster, maar gij hebt te doen gekregen met lieden die sluwder waren!

Ik had u kunnen doen arresteeren, maar ik ben op mijn besluit terug gekomen, om redenen die u niet zullen interesseeren.

Moge deze teleurstelling u een les zijn, dat het steeds aanbeveling verdient, met reporters van Amerikaansche bladen steeds eenigszins op zijn hoede te zijn!

JOHN RAFFLES

GOEDKOOPE EDITIE

H. C. ANDERSEN'S SPROOKJES EN VERTELLINGEN

*Andersen's werk is onvergankelijk;
de groote wijsheid daarvan is van
alle tijden, voor oud en jong; ge-
slacht op geslacht wordt er onver-
minderd door geboeid!*

Een ieder kent Andersen als een
boeiend verteller. Velen hebben
enkele van diens sprookjes en ver-
tellingen gelezen, verspreid in
uitgaven en tijdschriften. Een

volledige verzameling van Andersen's werk kostte

VOORHEEN MINSTENS TWINTIG GULDEN

Wij bieden thans aan, een prachtig gedrukte en royaal uitge-
geven, goedkope editie, gebonden in fraaien luxen stempel-
band met gouddruk

VOOR SLECHTS fl 5.90

Dit prachtboek bevat ALLE sprookjes en vertellingen van
Andersen, bijna 800 pagina's omvang, geïllustreerd met

32 PLATEN VAN RIE CRAMER

waarvan een viertal in prachtige kleuren.

Jarenlang kunt U uit dit boek aan Uw kinderen de heerlijkste
sprookjes, de fijnste verhalen vertellen.

Het verschuldigde kan desgewenscht worden voldaan in maan-
delijksche termijnen van fl 1.— of méér. Toezending geschiedt
onmiddellijk na ontvangst van onderstaanden bon, in te zenden aan
N.V. Boek- en Kunsthandel H. Nelissen, Prinsengracht 627,
Amsterdam-C., tel. 31791. Postrekening 60092.

BON Ondergeteekende verzoekt hem te zenden Andersen's
Sprookjes goedkope editie. Het bedrag ad fl 5.90/de 1e
maandelijksche termijn ad fl is aan U verzonden.
(Doorslaan wat niet wordt verlangd).

NAAM:

ADRES: